

dr. ARISTIDE LEFA

**PENTRU
CUNOAȘTEREA
ADEVĂRULUI**

**CINE
AU FOST
„VICTIMELE”
DE LA JILAVA**

EDITURA ELISAVAROS

- 2000 -

PREFAȚĂ

Rapida epuizare a primei ediții a determinat pe camaradul Aristide Iefea să revină astăzi cu o nouă ediție a plachetei sale, „PENTRU CUNOAȘTEREA ADEVĂRULUI”. Ea reprezintă cronica evenimentelor petrecute în închisoarea Jilava la 28 noiembrie 1940 și creionează câteva portrete ale celor pedepsiți acolo.

Intervenția prezentă a noastră a necesitat reparcurgerea materialului respectiv. La sfârșitul lecturii am trăit în mod acut sentimentul penibil al ororii și dezgustului în fața crimelor comise de organele represive ale partidelor și guvernelor zise „naționale” pe parcursul a 17 ani și cărora le-a căzut victime tineri bărbați români vinovați de faptul de a-și fi iubit Țara și Neamul.

Acțiunii întreprinse de Mass-media cosmopolită și atee, implicit anti-legionară, autorul îi opune o serie de portrete ale așa ziselor „personalități politice” precum și dosarul crimelor comise de fiecare în parte. Un panopticum sinistru a celor ce-și făcuseră o îndeletnicire din a batjocori și ucide „Craniile de lemn” legionare ca pe niște indivizi din afara legii și pentru care nu aveau de dat socoteală nimănui. Cazurile de bestialitate denunțate în lucrarea de față nu au ocolit nici femeile și nici pe adolescenți.

Pe parcursul lecturii am încercat un crescând sentiment de rușine pentru faptul că printr-un joc al firii suntem și noi de aceeași naționalitate cu făptașii acelor crime anti-legionare. La fel cum nu ne putem reprimă observația că și azi încă a devenit un loc comun atacul concertat împotriva memoriei acelor luptători uciși fără judecată, în timp de pace, trecându-se cu vederea faptul că în imensa majoritate violențele comise

de legionari au fost de legitimă apărare. Scoși de sub lege, fără acces la presă și radio, vânați ca niște delincvenți periculoși și uciși fără judecată, lor, acelor luptători nu le mai rămâne decât să se apere și să pedepsească, rar, pe ucigași. Ce este mai dureros este faptul că Românii au ucis pe Români spre satisfacția elementelor de alt neam și religie, care erau deseori la originea conflictelor și care se felicitau în umbră, aplaudând în publicațiile lor pe exponenții diferitelor partide care se opuneau prin crime procesului de regenerare morală cerut de Mișcarea Legionară.

Sunt deplânși cei pedepsiți la Jilava ca fiind „foști demnitari de Stat, guvernamentali, judecătorești, administrativi, Militari”, adică o adevărată elită. Dar întrebări: din ce fel de elită a făcut parte ofițerul (slt. Cinghiță Traian) care în timp de pace, în prezența prefectului și primarului din Vaslui, în acordurile muzicii militare a tras cu mitraliera, din proprie inițiativă, în 32 de prizonieri legați cu funii, nejudecați și fără să fi făcut vreun delict? Dar cel care nu s-a înfiorat de gemetele unei victime pe care o strangulase în prealabil și pe care, cu ochii deschiși, o aruncă cu brutalitate în cuptorul încins al crematorului?

Se poate invoca astăzi vreun argument care să atenueze vina acelor „personalități”?

Lucrarea camaradului Lefa va demonta toată pledoaria scribilor mărunți și înrâiți și nu ne îndoim de efectul benefic pe care lucrarea de față îl va avea, mai ales în conștiința tinerilor, tineri care au început încă de mult să pună întrebări și să se arate interesați de publicațiile legionare. După cum suntem siguri că va da de gândit și spiritelor obiective ale celor adulți sătui, prea sătui, de minciună, ipocrizie și nedreptate.

10-12-1999

dr. Nicolae Nicolau

Declarăm în fața lui Dumnezeu și a Istoriei că violențele noastre au fost totdeauna de apărare și legitim răspuns. Inițiativa ilegalităților și a violențelor revine în întregime inamicilor noștri.

ION I.

MOȚA

INTRODUCERE

În luna noiembrie 1992, a apărut în editura SCRIPTA, în colecția ISTORIE și POLITICĂ, coordonată de domnul STELIAN NEAGOE*, o carte editată după „documente”, și vor vedea ce fel de documente, intitulată „ASASINATELE DE LA JILAVA, SNAGOV și STREJNICUL - 26 - 27 noiembrie 1940”.

Surprinzător este faptul că din toate crimele politice săvârșite în - România - între cele două războaie, autorul nu a găsit de prezentat opiniei publice decât crimele menționate, când au fost executați 64 de „mari personalități politice, înalți demnitari și oameni de cultură”, după cum fals îi prezintă autorul, pentru că, cu câteva excepții, majoritatea lor au fost jandarmi.

*STELIAN NEAGOE, cercetător științific la Institutul de Studii Istorice și Social Politice de pe lângă C.C. al P.C.R., în lucrarea ÎMPOTRIVA FASCISMULUI, la pag. 59 scrie: „Anticomunismul Gărzii de Fier, este bine cunoscut. Era una din caracteristicile de bază a întregii mișcări. În toate ocaziile, în întreaga activitate, au combătut în mod brutal și înfricoșător tocmai concepția despre lume și viață cea mai avansată, care-i punea în față hădele realității, proprii organizațiilor de extremă

dreaptă."

În cele ce urmează, încerc să arăt o mică parte din faptele așa ziselor „victime” însoțite de câte o sumară biografie a fiecăruia dintre ele, pe bază de documente și mărturii strict autentice.

Lucrarea de față nu are drept scop, nici să scuze violențele și nici să le justifice, ci doar să contribuie la restabilirea adevărului istoric, astfel încât opinia publică să cunoască exact împrejurările în care au fost comise.

Cazul Iorga - Madgearu, fiind un capitol aparte, nu face obiectul prezentei lucrări.

În sensul celor de mai sus, socotesc de mare importanță ca opinia publică să cunoască și alte crime, mult mai oribile, săvârșite de aceste „victime” în perioada domniei lui Carol al II-lea, când au fost asasinați fără nici o judecată, sute și sute de tineri care și-au iubit țara și au luptat pentru propășirea ei. Oameni ridicați de la domiciliul lor, închiși fără nici o formalitate legală, unii împușcați ca și câinii, la margine de sate sau orașe, alții ștrangulați și aruncați de vii în cuptoarele crematoriului (cazul lui Victor Dragomirescu) după cum și tinere fete schingiuite, violate și apoi asasinate. Cunoașterea acestor oribile crime este necesară pentru a fi condamnate de opinia publică și astfel repetarea lor să nu mai fie posibilă.

În toamna anului 1940, din inițiativa generalului Antonescu, Ministerul Justiției a hotărât înființarea unei comisii pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, însărcinată să cerceteze și să trimită în judecată pe cei ce au comis crime și delictе cu prilejul reprimării acțiunilor politice între anii 1933 - 1940. În urma denunțurilor penale, a fost arestat și încarcerat primul lot de 64 vinovați, ale căror fapte le voi prezenta și analiza pe scurt cu toată onestitatea.

Atunci, ca și acum, anchetarea și instrumentarea cazurilor se desfășura mai mult decât anevoie, toate forțele

cazurilor se desfășura mai mult decât anevoie, toate forțele fidele fostului rege făcând eforturi disperate pentru a-i salva.

Și atunci, ca și acum, se puneau bețe în roate, se tergiversau audierile, poate vinovații vor putea fi salvați de la dreapta judecată. Mulți dintre cei ce săvârșiseră crime se mai aflau încă în libertate, iar cei 64 reprezentau doar o mică parte din numărul celor vinovați. Cel care a jucat un rol mai mult decât important în salvarea lor a fost Lt. Col. Rioșeanu, subsecretar de stat la Interne, ajutat bineînțeles de cei interesați. Până și Canaris, șeful Serviciului Secret German, a intervenit pentru salvarea lui Mihail Moruzof.

Toate încercările de salvare a „victimelor” au culminat în ziua de 26 noiembrie, când, la ordinul lui Rioșeanu, s-a cerut schimbarea gărzii care asigura paza închisorii formată din legionari, cu o gardă militară. Era clar ce intenții aveau. Teama de a nu le scăpa din mână vinovații i-au determinat pe cei ce au săvârșit crimele de la Jilava să recurgă la brutalul și ilegalul gest? Sau poate revolta când au găsit rămășițele pământești a celor dragi într-o groapă comună cu o placă de beton de 30 tone deasupra? Oricare au fost motivele, actul nu are acoperire legală. Că și-au meritat soarta sau nu, rămâne ca timpul și istoria să decidă.

DIN FAPTELE „VICTIMELOR”

Dar să încercăm a prezenta o mică parte din crimele și fărâdelegile săvârșite sau patronate de încarcerății de la Jilava, în mod pe cât posibil cronologic.

- La 27 noiembrie 1933, la Constanța, este ucis studentul Virgil Teodorescu, când un polițist îl împușcă pe la spate, în timp ce lipea afișe electorale. Polițistul este trimis într-o altă regiune spre a i se pierde urma.

- La 28 noiembrie 1933, este împușcat legionarul Niță Constantin, de meserie șofer pentru că a aruncat o pâine unor studenți baricadați în căminul Râpa Galbenă din Iași unde protestau sub această formă, contra ilegalităților săvârșite de autorități, sub guvernul I.G. Duca. Nu s-a luat nici o măsură.

- La 9 decembrie 1933, este ucis în bătăi, de către jandarmi, în județul Vlașca, țăranul Nicolae Bălăianu, pentru că făcea propagandă legionară. Ucigașii, ca de obicei, n-au avut nimic de suferit.

- La 10 decembrie 1933, conform unui jurnal al Consiliului de Miniștri, I.G. Duca dizolvă Mișcarea Legionară și, în urma acestui act neconstituțional, sunt arestați în toată țara, 12.000 de legionari. De menționat că Duca își luase obligația, la Paris, ca, în schimbul numirii sale ca prim ministru, să dizolve Garda de Fier, să aresteze cât mai mulți legionari și să primească în țară peste o sută de mii de evrei, refugiați în mare parte din Germania, unde venise Hitler la putere. De atunci, forțele oculte de la Paris dirijau politica României.

- La 29 decembrie 1933 Victor Iamandi, în calitate de subsecretar de stat la interne, ordonă noi arestări, încât numărul celor închiși ajunge la 18.000.

- Tot la 31 decembrie 1933 este ridicat în toiul nopții, de la domiciliu, economistul Sterie Ciumetti, casierul Mișcării Legionare și secretar al lui Corneliu Codreanu. Comisarul Ion Panova, după ce îl schingiuește bestial pentru a spune unde se află Corneliu Codreanu, fără a obține nimic, îl asasinează în pădurea Andronache și îl aruncă în lacul Fundeni, sub gheață, unde este descoperit după 2-3 săptămâni.

Bilanțul acestei prigoane, dezlănțuită la ordinul lui Victor Iamandi pe atunci ministrul de Justiție: 18.000 arestați, 300 îmbolnăviți și 16 morți.

- În toamna anului 1935, *Vasile Vlad* din Sibiu, încetează din viață în urma bătailor suferite. Făptași: polițiști și jandarmi.

- La 10 iulie 1936, *Gheorghe Gligor*, student, originar din Bucovina, este ucis de comuniști la Cernăuți.

- În lunile noiembrie - decembrie 1937, în timpul prigoanei asupra Mișcării Legionare, cu ocazia alegerilor, au fost uciși de către autorități (ministrul de Interne - R. Franasovici) următorii legionari:

- Ion Țârcolea, în comuna Săveni – Ialomița;

- Mihai Țurcanu, student din Siret – Bucovina;

- Nicolae Țurcanu, muncitor, împușcat la Rădăuți – Bucovina;

- Dumitru Soroceanu din Suluța – Hotin;

- Constantin Brumaru - țăran din Dobrogea.

- În ziua de 6 februarie 1938 este împușcat studentul Florin Popescu de plutonierul de jandarmi Paraschiv Coman.

- În satul Măineasa este împușcat de jandarmi Mijea Dumitru.

- În comuna Lăzăreni - Bihor sunt atacați de jandarmi cu baionetele și împușcați la ordinul lui Armand Călinescu, ministrul de Interne, mai mulți legionari, iar Lăzăreanu moare la spital și Hendrea Vasile este grav rănit.

- La 8 februarie 1938 este ucis la Ploiești legionarul Varjac.

În urma acestor violențe și asasinate, săvârșite de organele de stat la ordinul guvernului, Corneliu Codreanu decide retragerea Mișcării Legionare din propaganda electorală.

La 11 februarie 1938, d-l Emilian , avocat și prefect de Neamț, dă în vileag faptul că juristul Istrate Micescu, ministru de Justiție în guvernul Goga, i-a cerut să-l suprima pe Corneliu Codreanu, promițându-i anumite avantaje. De asemenea, generalul Schitiu îi destănuie lui Corneliu Codreanu că Armand Călinescu a pus la cale asasinarea lui. În toată această perioadă nu s-a înregistrat nici o violență legionară.

La 12 februarie 1938, regele Carol al II-lea instituie o dictatură regală, dizolvă partidele politice și numește prim ministru pe patriahul Miron Cristea. La Interne rămâne Armand Călinescu, iar la Justiție Victor Iamandi.

La 21 februarie 1938, pentru a evita convulsii interne, Corneliu Codreanu dizolvă partidul „Totul pentru Țară”. El explică acest gest printr-o circulară, în care, printre altele spune:

„Suntem aruncați dintr-un raport de drept într-un raport de forță. Pe acesta însă noi nu-l primim. Noi am înțeles să acționăm în cadru legii, manifestându-ne credințele noastre...”

Nu voim să întrebuițăm violența”...

După autodizolvarea partidului „Totul pentru Țară” și încetarea activității legionare, comerțul legionar funcționa legal, fiind înregistrat pe numele unor persoane particulare.

Corneliu Codreanu anunțase lichidarea comerțului, dar pentru recuperarea cel puțin parțială a banilor investiți, o bună parte împrumutați, erau necesare aproximativ 2-3 luni. În luna martie 1938, Nicolae Iorga, cu o vehemență ieșită din comun, a cerut prin presă lichidarea imediată a restaurantelor și magazinelor legionare. A sugerat chiar lichidarea Mișcării Legionare prin suprimarea conducătorului ei.

Camarila regală și cei ce se pusese în slujba ei, erau hotărâți să distrugă Mișcarea, pionul principal fiind Armand Călinescu. Au socotit că distrugând șefii vor reuși să distrugă această mișcare, ce se bucura de o mare popularitate. După înscenarea unor mari procese fără nici o acoperire legală, Corneliu Codreanu și fruntașii Legiunii au fost întemnițați. Conform planului, în noaptea de 29 - 30 noiembrie 1938, sunt asasinați prin strangulare Corneliu Codreanu și 13 camarazi ai săi, cu toate că fiind condamnați, puterea era obligată să le asigure securitatea și viața. Mișelescul gest a umplut de revoltă opinia publică românească.

Dar abuzurile și fărădelegile nu s-au oprit aici. Arestarea, schingiuirea și asasinarea legionarilor continuă.

- Gheorghe Cuma din Ploiești, închis la Brașov sub acuzarea de propagandă legionară, este dus la Siguranța din București, unde este torturat și asasinat, după care este ars în crematoriu.

- În toamna 1938, legionarii Nicolae Moraru și Gheorghe Ulărașu sunt schingiuiți în mod barbar și uciși în beciurile Poliției București.

- La 3 decembrie 1938, Nicolae Făgădaru, Bica Anania și Petre Andrei, condamnați ca aparținând Mișcării Legionare, sunt scoși din închisoarea Cluj și împușcați la marginea unui drum de Brigada Mobilă a Siguranței București, din care făceau parte, printre alții, Gheorghe Comșa și Nicolae

Lescenco.

- La 23 ianuarie 1939, Titl Constantinescu din Hârșova - Constanța, student medicinist, este ucis de comisarul Bujor împreună cu comisarul Streja, ambii făcând parte din Siguranța din București.

- Locotenentul chimist Dr. Dumitrescu Nicolae, împreună cu ajutorul său inginer Coculescu, după ce au suferit groaznice schingiuri, sunt asasinați în beciurile Prefecturii Poliției Capitalei și apoi arși în crematoriu, la 26 ianuarie 1939.

- Tot la 26 ianuarie 1939, prof. univ. Vasile Cristescu este împușcat de către agentul de poliție Constantin Bouleț în casa unde își găsisese refugiul și ars la crematoriu în aceeași zi.

- La 29 ianuarie 1939, studenta Lucia Grecu este torturată de comisarul Otto Reiner pentru a denunța comandamentul legionar de prigoană, cu care lucrase. Neputând obține nimic de la ea, acesta o violează, o chinuiește în mod barbar, o ucide, după care o aruncă de la etajul IV al Prefecturii de Poliție, pentru a simula o sinucidere.

- În ziua de 16 ianuarie 1939, ing. Dumitru Crihană din Galați, este arestat la Timișoara și schingiuit până a murit.

- La 13 februarie 1939, Petre Fleschin, student, Aurel Hodrea profesor, Petre Stănescu student, Ion Popa muncitor și Dumitru Borzea ofițer, sunt bănuți că ar fi aruncat o grenadă într-un teatru din Timișoara, unde juca o trupă de evrei. După o versiune ar fi fost rănite 2 persoane, dar nu s-a deschis nici o anchetă pentru clarificarea cazului. Sunt asasinați la Huedin.

- Gruță Victor elev, Borzea Zenovie ofițer, bănuți că ar fi aruncat o grenadă asupra unei sinagogi din Alba-Iulia, unde s-au produs stricăciuni neînsemnate, sunt asasinați împreună cu ceilalți la Huedin.

- Tot în 1939 mai sunt asasinați: Enache Nadoleanu medic, Dragoș Popovici student, Martin Vucu medicinist, Nicolae Gherman student teolog, Ioan Iovin medic, Octavian Bălan, Ștefan Frank student din Tg. Ocna, Ion Mihalache și diaconul Isichie Antohi din Tg. Ocna și Ion Rădulescu tot din Tg. Ocna.

- La 10 iunie 1939, Nicoleta Nicolescu, șefa femeilor legionare, este anchetată și schingiuită bestial în beciurile Prefecturii Poliției de comisarul Pavel Patriciu, care în final o ucide. Este arsă în crematoriu, la 10 iulie 1939.

- În vara anului 1939, Nicolae Câmpianu, este împușcat de jandarmi în comuna Sâncrai-Turda, Maria Dogaru țărancă legionară este maltrată și apoi ucisă de poliția din Comlașul Bănățean.

După cum se dovedește, prin faptele criminale săvârșite pe tot cuprinsul țării asupra legionarilor, Armand Călinescu era hotărât să-și continue acțiunea de distrugere a Mișcării Legionare. Pentru aceste motive se hotărăște eliminarea pionului principal, socotindu-se că prin acest act, crimele și fărâdelegile se vor opri. Dar n-a fost să fie așa! După împușcarea lui la 21 septembrie 1939 de către echipa lui Miti Dumitrescu, formată din 9 legionari, echipă ce s-a predat cu intenția de a fi singurii care să suporte consecințele faptelor, represaliile întrec orice închipuire. Un cumplit genocid se dezlănțuie pe tot cuprinsul țării. Legionari cunoscuți ca mai proeminenți în cadrul Mișcării, au fost vânați de organele de poliție și jandarmerie și asasinați câte 3 - 4 în fiecare județ, precum și în lagărele și închisorile pline cu legionari arestați și închiși fără nici o condamnare. Astfel, într-o singură zi au fost uciși 256 de legionari.

- În primul rând sunt schingiuiți bestial și asasinați cei 9 legionari din echipa lui Miti Dumitrescu. Au fost expuși în locul unde l-au executat pe Călinescu, cu pancarte pe care scria: „Așa vor fi pedepsiți trădătorii de țară.” Aceeși

inscripție va fi afișată pe tot cuprinsul țării la căpătâiul celor asasinați. Nicolae Steinhardt, în „Jurnalul Fericirii” scrie: „Película îl arată pe Nicolae Iorga care, venit la spectacol, întoarce cu piciorul unul din cadavre”.

- În lagărul de la Râmnicul Sărat au fost ucise 13 căpetenii legionare:

Gheorghe Clime - inginer
Paul Craja - medic
Alec Cantacuzino - avocat
Nicolae Totu - avocat
Alexandru Cristian Tell - avocat
Gheorghe Furdul - doctor în teologie
Bănică Dobre - licențiat
Mihail Polihroniade - avocat
Sima Simulescu - profesor
Gheorghe Apostolescu - comerciant
Gheorghe Istrate - licențiat
Ion Banea - medic și avocat
Aurel Serafim - inginer

Legionarul Gheorghe Țopa descrie astfel îngrozitoarea scenă:

- „Prin geamul meu se vedea curtea închisorii cu pereții pe care se profilau umbrele lor, înșiruite în noapte. Călăul își verifică din nou pistolul mitralieră, diabolic mândrit de asasin. Sfinții Neamului într-o supremă încordare, înaltă ultima rugăciune Domnului, cerând binecuvântarea Sa. Furdul apelează la ucigași să îndeplinească operațiunea odioasă fără a-i supune la chinuri. Cu frunțile sus, cu ochii pierduți în nemărginitele înălțimi ale boltei înstelate, gândind poate la destinul tragic al lui Horia, Tudor, Căpitanul, oameni sortiți morții așteaptă senini trecerea de la viață la moarte! Liniștea mormântală a nopții este sfâșiata de urletul sinistru al gloanțelor oprite în zidul de oameni din față. Brazii s-au prăbușit în sânge la pământ. Doar unul mai striga: „Trage,

trage, că n-am murit!"

Să scrii despre ce-am simțit în acele momente: o prăbușire în neant! Oameni, religie, credință? Absurdități. Hârtia refuză a primi mai mult. Sufletul neputincios al muritorului, tot la izvorul vieții, în Iisus Hristos își regăsește echilibrul. În același Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în care ing. Clime și dr. Banea credeau nemărginit - și pentru dreptatea căruia și-au dat viața. Prin moarte, Învierea ! Treisprezece Titani și-au dat viața răpuși în închisoarea Rm. Sărat. Sângele lor strigă peste ani: Dreptate! Dreptate? Dreptate!"

- În spitalul militar Brașov au fost asasinate 7 căpetenii legionare:

Traian Cotigă – avocat;
Eugen Ionică – inginer;
Emil Șiancu – ofițer;
Grigore Pihu – licențiat;
Iuliu Sușman – funcționar;
Ion Herghelegiu – avocat;
Gheorghe Proca – funcționar.

De modul cum au știut să moară cei de la Brașov, voi reproduce în continuare cele menționate în ziarul BUNA VESTIRE din 22 septembrie 1940, sub semnătura doctorului Șerban Milcoveanu și a inginerului Tache Funda, martori oculari, bolnavi și ei, internați în același spital, la data săvârșirii odiosului măcel. Articolul poartă titlul: „NOAPTEA MĂCELULUI ÎN SPITALUL MILITAR DIN BRAȘOV”:

„Extragem aici tabloul culminant al despărțirii care caracterizează atitudinea în fața morții a camarazilor noștri...

În patul din dreapta dormitorului, sta întins ing. Eugen Ionică.

Pumnii îi erau încleștați, gândurile îl absorbeau; m-am dus la el, i-am întins mâna și i-am strâns-o cald în ale mele. N-am avut puterea decât să-i șoptesc: Domnule inginer,

domnule inginer... Și-a deschis ochii lui mari și m-a privit blând, ca un înger care absolvă un frate. Mi-a spus:

- „Șerbane, Șerbane, să nu crezi că mi-e frică de moarte. Nu, să nu crezi asta! Dar este așa de greu să te desparti de ai tăi!” Mi-a strâns mâna într-a lui. Am simțit că tulburasem un suflet care se împăca cu Dumnezeu, un suflet ce se rupea de pământ și-și pregătea intrarea în cer... La plecare, Eugen Ionică ne-a îmbrățișat pe fiecare în parte. Ne-a strâns în brațe și, sărutându-ne pe rând ne-a spus:

- „Dragul meu ,dacă vreodată te-am jignit cu ceva, te rog să mă ierți!?”

- „Domnule inginer, domnule inginer, cum puteți vorbi așa ceva!?”

A ieșit pe ușa de unde a fost luat între baionete de jandarmi...

Din camera de alături, vine să-și ia rămas bun de la noi căpitanul Șiancu.

A apărut masiv, cu privirile fulgerând în spatele ochelarilor. Falca îi era încheștată. Apropriindu-se de noi, ne-a strigat:

- „Ticăloșii ăștia ne împușcă pe toți, dar nu-i nimic!”

Ne-a îmbrățișat pe rând pe toți. Am auzit ca un șuierat, printre dinți:

- „Asasinii ! Asasinii !”

A ieșit cu pasul lui apăsat de stăpân.

Stoica atitudine a comandantului Traian Cotigă

Traian Cotigă se repede la căpitanul de jandarmi și-l prinde de piept:

- „Spune dumneata, d-le căpitan, ce este?”

Sub presiunea întrebării, căpitanul șovăie, își duce batista la ochi și fuge afară.

- „Am înțeles”... Apoi, adresându-se colonelului:

- „Ei bine, d-le colonel, dacă trebuie să ne împușcați, să mergem la moarte! D-le colonel, legionarului nu-i este frică de moarte, legionarul sfidează moartea. Eu sunt comandant legionar și am îmbrăcat cămașa morții din momentul când am intrat în Legiune. Vă dau cuvântul meu de legionar că nu voi încerca nici un gest de evadare. Vă cer în schimb o favoare: să fiu împușcat primul, din față, și nelegat, căci vreau să arăt cum moare un comandant legionar. D-le colonel duceți-vă și comunicați regelui, cu care am stat de vorbă într-o audiență de cinci ore că nu are gloanțe pentru dușmani, are gloanțe și împușcă pe cei mai buni ostași ai țării, pe legionari”...Apoi către soldați:

- „Iar tu, frate jandarm, să mă lovești drept în frunte. Să știi că nu-mi este frică de moarte însă să nu uiți că împuști un frate de-al tău, un frate care ar fi putut lupta alături de tine împotriva dușmanului. Să nu uiți niciodată că ești sluga mișeiilor care duc țara la pieire!”.

La despărțire, întorcându-se către noi, în poziția legionară pentru onor: - „Camarazi, Trăiască Legiunea și Căpitanul! Duceți flacăra sfântă a Legiunii înainte spre biruință. Este singura mângâiere ce o puteți aduce peste mormintele noastre proaspete. Trăiască Legiunea și Căpitanul!”

Apoi, în pas apăsător de defilare, cu capul înainte, se îndreaptă spre ușă înconjurat de jandarmi. Bolnav de un an de zile, Grigore Pihu zăcea în camera de alături. M-am dus să-l îmbrățișez pentru ultima oară.

- „Mori măi frate Funda, sau nu?” Fu întrebarea pusă de Pihu când am intrat pe ușă.

- „Nu sunt pe listă” i-am răspuns.

- „N-ai avut parte de o moarte frumoasă!”

Colonelul stătea în pragul ușii.

- „Îți mulțumesc, d-le colonel, pentru moartea frumoasă pe care mi-ai adus-o”.

Micșorat, sub povara fărădelegii pe care o săvârșea, colonelul răspunse:

- „Ce să fac, d-le Pihu, eu m-am purtat frumos cu dumneata, dar trebuie să execut ordinele care mi se dau.”

- „Lasă, d-le colonel, acum, în fața morții, să știi că te iert, chiar dacă ai greșit. Moarta pe care mi-a hărăzit-o Cel de Sus prin d-ta este moartea cea mai frumoasă. Dumnezeu mi-a dat suprema fericire, din moment ce m-a făcut să trăiesc alături de Căpitan și el să mă cunoască și să mă iubească. O viață de continui binefaceri dumnezeiești nu putea să ia sfârșit decât printr-o moarte legionară. Este cel mai bun dar!”

În acest timp eu îl ajutam să se îmbrace, întrucât puterile îi erau sleite de o lungă suferință. După ce s-a îmbrăcat a turnat untdelemn în candela ce ardea mereu în camera lui și îngenunchind și-a făcut ultima rugăciune. S-a ridicat și, îmbrățișându-mă pe mine, a îmbrățișat pe toți legionarii aromâni.

- „Să mergeți pe drumul Căpitanului până la unul și să căutați să secați în voi tot răul!”, a fost ultimul lui sfat către dragii camarazi.

Apoi a luat o cruce în brațe și a pornit spre ușă, ducându-și greu trupul istovit de boală.

- „Ce-i asta, d-le Pihu?” a întrebat colonelul.

- „Așa merge legionarul, *cu crucea* în brațe!” Apoi ca pentru sine șoptește:

- „Mergem în Rai. Ne cheamă Căpitanul la el!”... George Proca era neschimbat. De mult se împăcase cu gândul morții. După ce, retras într-un colț, și-a făcut rugăciunea, fără vorbe, fără zbucium și-a îndreptat pașii către ușă...

Ca întodeauna, Iuliu Șușman tăcea. În el era o furtună stăpânită. Pe deasupra ei părea că un gând venea să-i lumineze despărțirea. Știa că după el va veni un copil care îi va continua în aceeași credință.

- „Las după mine un Șușmănel !” Ne-a strâns mâna voinicește și s-a dus.

Ion Herghelegiu părea copleșit de grija soției și a celor cinci copii pe care îi lăsa după el fără nici un sprijin. Îmbrățișându-ne cu nesfârșită dragoste, ne-a șoptit la despărțire: „Trăiască Legiunea și Căpitanul !”

Despre tragicul sfârșit a lui Ion Herghelegiu, ing. Tache Funda consemnează: „suferea de o afecțiune a aparatului locomotor, care îi provoca mari dureri. În curtea spitalului militar, unde ne era rezervat un spațiu pentru plimbare, Ion Herghelegiu nu putea ajunge decât transportat de ostașii din pază sau de cei dintre noi. Acolo își petrecea timpul stând pe o bancă. Cei șapte, escortați de o puternică pază alcătuită din subofițeri de jandarmi, au fost transportați într-o pădure din apropierea orașului Râșnov. Acolo, după ce au fost mitraliați, fiecare dintre ei a mai primit și un glonț de grație, tras în cap, mai puțin avocatul Herghelegiu, pe care știindu-l cu picioarele aproape anchilozate, deci în imposibilitatea de a evada, l-au lăsat probabil să moară lent, ca moartea să-i fie mai „plăcută”. Operația se petrecuse noaptea.

A doua zi, asasinii s-au dus la fața locului pentru ridicarea cadavrelor, care urmau să fie expuse la răscruce de drumuri pentru ca românii să poată vedea care este soarta „trădătorilor de țară” și mai ales copiii de școală, în conștiințele cărora acest spectacol trebuia să constituie un avertisment, ca nu cumva să fie tentați să se încadreze în Frățiile de Cruce.

Surpriză mare! Ion Herghelegiu evadase!

Alarmă! La posturile de radio s-a comunicat că din Spitalul Militar din Brașov a evadat Ion Herghelegiu, unul din „principalii complici” la asasinarea lui Armand Călinescu. Salonul nostru a fost invadat de câțiva ofițeri și subofițeri de jandarmi care s-au dus drept la patul lui Herghelegiu.

Căutau eventual adresa la care s-ar fi putut refugia temutul evadat.

A fost zarvă mare în toată țara. În sfârșit, a doua zi a fost dat comunicatul liniștitor. Fugarul fusese prins. Ion Herghelegiu, fiind numai rănit, s-a putut târi, poate 100 - 150 de metri, învingându-și durerile, s-a cocoțat într-un pom stufos unde, în cele din urmă a fost descoperit.

S-a aflat mai târziu că bietul Herghelegiu i-ar fi implorat să nu-l ucidă, întrucât are cinci copii mici de crescut ! Oamenii puterii însă, nedorind să lase grija pentru cei cinci copii pe seama unui părinte „complice la crimă”, l-au vânat din pom ca pe o pasăre și au cules “trofeul” care se prăbușise din pom.

În lagărul de la **MIERCUREA CIUC** au fost asasinați 44 de legionari:

1. Constantin Bene (student)
2. Ovidiu Biriș (avocat)
3. Titus Borzea (student)
4. Vasile Buhai (funcționar)
5. Marius Cioflec (student)
6. Ștefan Comjic (student)
7. Cosmin C-tin Coman (student)
8. Ghiță Constantin (student)
9. Dumitru Constantinescu (medic)
10. Vasile Corbeanu (student)
11. Liviu Dobrin (student)
12. Afilon Dorca (student)
13. Dumitru Ducaru (subinginer)
14. Ion Enescu (funcționar)
15. Vasile Felecan (muncitor)
16. Vasile Filipov (student)
17. Florin Gârcineanu (ofițer)
18. Iosif Grama (student)

19. Nicoară Iordache (asist. univ.)
20. Ion Macoveschi (student)
21. Augustin Micu (inginer)
22. Ilie Mincă (ofițer)
23. Ion Miter (student)
24. Virgil Noaghea (student)
25. Aurel Nuțiu (student)
26. Gheorghe Pavelescu (avocat)
27. Tiberiu Popa (student)
28. Marin Popescu (student)
29. Anton B. Popescu (student)
30. Nicolae Prodea (muncitor)
31. Virgil Rădulescu (ziarist)
32. Constantin Raicu (licențiat)
33. Eugen Stamate (student)
34. Constantin Stegărescu (student)
35. Nicolae Strugaru (avocat)
36. Vasile Susai (licențiat)
37. Gheorghe Teodorescu (sculptor)
38. Gheorghe Tiponuț (elev)
39. Coriolan Todan (student)
40. Corneliu Ungureanu (licențiat)
41. Ion Ursu (student)
42. Galus Gh. I. Vasiliu (ofițer)
43. Adam Vilmoș (muncitor)
44. Petre Zache (funcționar)

Cei 44 camarazi au fost citați de pe o listă de către un ofițer. Li s-a spus că trebuie să plece în alt lagăr. În fața porții de sârmă ghimpată s-a format coloana. Legați unul de altul de mâini cu funii. Au pornit. Înainte de ieșirea din lagăr camaradul Iordache Nicoară, cel mai iubit de toți pentru necuprinsa dragoste și bunătate ce se revărsa în jurul lui,

spuse Tatăl nostru. Între tufăriile din apropierea lagărului îi aștepta mitraliera. Aici începu să spună o altă rugăciune, mitraliera însă n-a lăsat-o să se sfârșească.

Iată ce scrie ziarul Universul de luni 23 septembrie 1940 sub titlul:

PUTEREA CREDINTEI

„Ultima noapte la Miercurea Ciucului.

Cităm din descrierea legionarului Irimia Socariciu: Li se spusese celor deținuți că o parte vor fi trimiși în lagărul de la Vaslui. Toți bănuiau ce înseamnă acest transport la miezul nopții. În curte lordache Nicoară comandă: în genunchi și, în tăcerea noastră și a nopții, camaradul Todan a început să spună Tatăl nostru. De peste sârme, glasul maiorului sfărtecă tăcerea: „să nu mai facem pe copiii că nu se va întâmpla nimic .” Apoi a început să strige lista. Treceau băieții câte unul dincolo, unde era imediat legat. Au fost apoi cetluiți doi câte doi, iar o funie groasă a înconjurat toată coloana de marș. Primii doi și ultimii doi camarazi au fost împiedicați. În tăcere urmăream mâna destinului. Ne așteptam și noi rândul când sublocotenentul din gardă se apropie și strigă să intrăm înăuntru și să ne culcăm că are el grijă să ne trezească. L-am ascultat. Am intrat în lagăr apoi, de la fereastră ne-am urmat cu ochii camarazii.

Coloana se pusese în marș, înconjurați de jandarmi. Un mers încet, greoi, sinistru. Îți făcea impresia că se târăște o reptilă. Și o beznă de mormânt. Două felinare roșii se luptau macabru cu perdeaua nopții. Și convoiul înainta, înainta. Încet, încet ca și când moartea nu se grăbea să-l primească. Apoi deodată, la vreo 200 de metri de lagăr, pe șoseaua spre oraș, lângă o pădurice, la o cotitură, i-a primit răpăiala plină a mitralierelor. Sub focul omorător primul rând s-a prăbușit. Cu el, dar neatins, și bădița Nicoară. S-a înălțat

atunci dintre camarazii uciși sau în agonie și strigătul lui a cutremurat adâncurile viitorului: „Trăiască Legiunea și Căpitanul.” Mai mult n-a mai avut glas să spuie. Cu un glonț în inimă lordache Nicoară părăsește lumea aceasta pentru o alta mai bună. Și focul cotropitor al mitralierelor cosea trupurile tinere din care se înălțau dramatic strigăte: „Trageți, trageți canalii”. A durat măcelul aproape o jumătate de oră. Strigătele și vaietele se amestecau cu răbufnetul detunăturilor. În jurul lagărului sentinelele demenzate descărcau și ele, foc după foc, care încotro vedea. Apoi s-a lăsat liniștea. Liniștea morții și a întinericului. În lagăr toți îngenunchiasem. Ne rugam, rugam. Apoi așa ne-am târât spre camera de rugăciuni unde părintele Glicherie ne-a slujit ultima slujbă, slujba pentru cei ce muriseră, slujba pentru cei ce aveau să moară.”

În lagărul de la Vaslui au fost împușcați 33 de legionari:

1. Ion Antoniu Pâsu (avocat)
2. Ion Belgea (avocat)
3. Constantin Boboc (student)
4. Virgil Borzea (ofițer)
5. Spiru Bujgoli (student)
6. Ion Busuioc (student)
7. Mihai Calapăr (student)
8. Valeriu Cârdu (poet)
9. Traian Clime (-)
10. Nicolae Comănescu (student)
11. Josim Danielescu (student)
12. Radu Ion Dobre (s.t.b. - ist)
13. Constantin Dorin (student)
14. Victor Gârcineanu (avocat)
15. Mircea Goga (student)
16. Nicolae Maricari (ofițer)
17. Chiriac Caratașu (student)

18. Alexandru Moraru (student)
19. Mircea Moțoc (student)
20. Gheorghe Nicolicescu (inginer)
21. Spiru Popescu (student)
22. Vasile Popescu (student)
23. Gogu Recman (student)
24. Petre Roșianu (inginer)
25. Iordache Spânu (student)
26. Teodor Stahu (avocat)
27. Stave Sola (student)
28. Polisperhon Supilă (student)
29. Mircea Teohari (student)
30. Boris Stucan (student)
31. Teodor Tudose (avocat)
32. Gheorghe Volocar (funcționar)
33. Radu Zus (student)

Sublocotenentul de jandarmi Cinghiță Traian, care mânuia mitraliera, începe să-i rostogolească unii peste alții, fiind legați de mâini toți cu aceeași funie, în timp ce fanfara reg.25 infanterie cântă un marș pentru a masca răpăitul mitralierelor și gemetelor celor asasinați. Lui Teodor Tudose gloanțele îi taie mâinile. Simțindu-se dezlegat de legătura comună, mai are puterea să fugă. Din urmă îl ajung călăii, îl împușcă din nou apoi îl aruncă peste celelalte cadavre. Dascălii primeau ordin să aducă pe rând școlile pentru ca elevii să privească acest spectacol macabru.

Autorul acestor rânduri era elev în clasa a șasea la liceul din localitate. În dimineața zilei de 22 septembrie, când s-a auzit de cele întâmplate la lagăr, ca la o comandă, întreg liceul a alergat să se convingă de odioasele crime. În ziua respectivă nici nu s-au mai ținut cursuri. Spectacolul era mai mult decât înspăimântător. Înșirați unul după altul de-a lungul șoselei din fața lagărului, descoperiți la locul pe unde

pătrunse gloanțele, cadavrele tinere aveau la căpătâi inscripția: „Așa vor fi pedepsiți trădătorii de țară”. Atunci am început să-mi pun anumite întrebări la care am găsit răspuns trăind în spiritul aceleiași credințe pentru care se jertfiseră cei care zăceau morți la marginea drumului. Viața mea intra pe un nou făgaș.

DE VIU ÎN CREMATORIU

Ziarul BUNA VESTIRE din 23 septembrie 1940, dà următoarele amănunte în articolul cu titlul de mai sus, cu privire la moartea de martir a lui Victor Dragomirescu, cel căruia fatalitatea “i-a frânt aripile avionului când se pregătea să părăsească țara”, în care se instaurase crima:

“Victor Dragomirescu era închis la Văcărești. Spre seară, directorul închisorii primește ordin de la Prefectură să-l țină la dispoziție pe Victor Dragomirescu. Peste puțin timp, într-o mașină deschisă, sosesc câțiva agenți conduși de comisarul Al. Davidescu. Victor Dragomirescu este ridicat, iar mașina pornește spre oraș. La jumătatea drumului, conformându-se unui ordin, comisarul Davidescu îl strânge de gât pe acela care astăzi ar fi fost scopul călătoriei funebre. După ce călăul l-a omorât pe Victor Dragomirescu, mașina și-a continuat drumul spre crematoriu; aici cuptorul era încins, pregătit. Deci fuseseră mai mulți premeditori, complici. Trupul celui ucis atât de mișelește este așezat în còșciugul de azbest pentru a fi aruncat în cuptor. Dar în clipa când se deschide ușa Gheenei, Victor Dragomirescu, revenit la viață, deschide ochii. Ura, care încleștase degetele comisarului Davidescu pe gâtul martirului nu reușise să-i omoare și sufletul legionar. Dar ura este nesfârșită în sufletul canaliei. În timp ce Victor Dragomirescu își revenea la viață, comisarul împinge în cuptor cu piciorul sicriul în care era un om viu. Nelămurirea din ochii lui Victor se

stinge apoi în svârcolirea crâncenă a flăcărilor. A fost ars de viu întocmai ca un martir de altădată al creștinătății. (Comisarul Davidescu face parte dintre "victimele" împușcate la Jilava).

UN COPIL DE DOUĂ ORI MARTIR: FLOREA GAMAN DIN SLATINA

Extras din ziarul BUNA VESTIRE din 25 septembrie 1940.

„Am luat parte la parastasul de un an al lui FLOREA GAMAN, elev de liceu, în vârstă de 16 ani și jumătate, asasinat în noaptea de 21 - 22 septembrie 1939 în orașul Slatina. Mi-am amintit scena asasinării lui. În după amiaza zilei de 21 septembrie 1939, un agent de poliție îl ridică de acasă, din mijlocul familiei. Nimeni nu se alarmează. Cine ar putea socoti drept vinovat un copil. Elev de liceu și fiul unei familii respectată în oraș. Este dus în beciul chesturii de poliție, unde curând sunt aduși aproape 10 legionari găsiți tot așa la întâmplare. Spre seară vin ordine de la București să fie asasinați, unul din oraș și doi din județ (perfect col. Broșteanu, șeful Siguranței Gălbenuș). Cei arestați stăteau tăcuți și îngrijorați laolaltă. Ușa se deschide și șeful poliției (Marinescu n.n.) alege cu privirea victima ce trebuie să cadă. Ce groaznice momente trebuie să fi trăit aceștia știind că alegerea atârână de impresia subiectivă a unei priviri! Soarta și răutatea omenească a ales pe Florea Găman. Era un copil chipeș, voinic, cu fața luminoasă și atâta viață trăia în el! Îngrijora pe cei ce-și apărau prin crimă propriile păcate. A fost luat, mai curând smuls, din mijlocul camarazilor săi și dus de șeful gardienilor în pădurea Straharet, de la marginea orașului. Ajuțși aici i s-a spus să

caute un alt legionar într-un tufiș. Florea Găman a cerut să fie împușcat imediat și să nu mai fie chinuit. Gura gardianului s-a umplut de acel binecunoscut rânet profesional. Nu după mult a fost omorât cu câteva gloanțe de revolver. La câteva ore după plecarea gardienilor, Florea Găman s-a trezit la viață. Dumnezeu nu voia să primească un suflet de copil. Nevinovăția lui îi cerea să mai trăiască. Cu sângele țâșnind pe gură și pe unde îi mai intrase gloanțele, s-a târât până la marginea orașului. Aici s-au adunat oameni mulți în jurul lui, mai multe femei miloase l-au luat și l-au dus la spital. Aici medicii au vrut să-i oprească hemoragia, însă poliția aflând, au venit și l-au luat ca să-l expună publicului în curtea spitalului. Astfel a murit copilul Florea Găman.

Familia a venit să ia trupul fără viață. Cu multă greutate au putut să-l ia. Poliția n-a mai avut ce să facă: familia era numeroasă și lucrurile se petreceau la spital. A doua zi, Florea Găman a fost înmormântat în cimitirul orașului. Preotul a adus binecuvântarea lui Dumnezeu. Lacrimile unui tată, a unei mame și a unei surori, în veci nemângâiați, au udat sicriul care l-a acoperit.

Noaptea ce a venit după înmormântare, strigoii au ieșit la vânătoare de suflete. Omorâseră trupul, dar sufletul încă trăia. Polițiștii care l-au ucis în ajun nu puteau dormi, chinuți de gândul că acolo, în mormânt, îi privește un nevinovat. Și în miez de noapte au venit la cimitir. Au dezgropat mortul. L-au suit într-o trăsură, s-au dus la malul Oltului și l-au aruncat, cu un bolovan legat de gât, în apă. Au gândit că, în fundul râului, nu va mai sta mult și, de această dată, familia și oameni nu vor mai ști nimic. Dar după câteva zile, râul a scos la mal trupul. Câțiva țărani l-au recunoscut. S-au dus la d-l Găman - tatăl și i-au spus. Acesta a venit și și-a găsit copilul umflat de apă și mâncat de pești.

Această cumplită soartă și groaznică crimă a fost posibilă

(fără ca ucigașii să dea socoteală pentru fapta lor n.n.). Și astfel Florea Găman, de două ori martir, a fost înmormântat încă o dată”.

CUM A FOST ASASINATĂ COMANDANTA LEGIONARĂ ELENA BAGDAD

Extras din ziarul BUNA VESTIRE din 6 septembrie 1940.

„Zorile aceluia plin de crimă 22 septembrie, înroșite deja de sângele martirilor legionari asasinați peste noapte, veniră. Elena Bagdad, grav bolnavă în sanatoriul t.b.c. Bârnova, suferindă de opt luni, fu smulsă din patul de suferință și dusă pe șoseaua Bârnova - Iași. Rece în fața morții, cu privirea pierdută în zări, pași dreaptă curiera Căpitanului. Ajunsă la locul execuției, îngenunchie și ridică o rugăciune către bolta pe care se stingeau ultimele stele. I se dete ordin să se întoarcă cu spatele.

- De ce? întrebă Elena Bagdad.

- Ca să vă executăm.

Atunci toată mândria ei de legionară se revoltă.

- Cum credeți că unei legionare îi este frică de moarte? Să mă împușcați din față, drept în inimă. Trageți și să nu vă tremure mâna.

Dar mâna jandarmului a tremurat. Cinci gloanțe nu o doboară.

- Ce Dumnezeu, nu sunteți în stare să trageți? Vreți să vă arăt eu cum se trage?

Plutonierul S., o brută care îi făcuse multe neazuri, luă arma și o ucide cu trei gloanțe, stingând în pieptul ei strigătul: „Trăiască Legiunea și Căpitanul!”

Elena Bagdad, ucisă mișelește, fu lăsată să moară pe șosea. Un pădurar o găsește odihnindu-și capul pe un braț.

La vederea fecioarei adormită întru Domnul, se închină și fugi. Fu îngropată noaptea, ghemuită, mai mult în picioare, la locul zis „Lotul Dumbrava”. În timpul nopții câinii scurmară țărâna. Dimineața țăranii puseră pământ deasupra, ca să-i acopere creștetul capului. Bolnavii de la sanatoriu au numit-o „Sfânta Domnișoară prigonită.”

Iată numai o parte din crimele săvârșite de „înălții demnitari de Stat, guvernamentali, judecătorești, administrativi, militari”, după care plânge d-l Neagoe.

Procesul de sfidare a legilor și a unui stat de drept, a mers progresiv, începând din anul 1933 și culminând cu anul 1939, când s-au săvârșit cele mai abominabile fărădelegi, un cumplit și inimaginabil genocid. Cu timpul, și Justiția a suferit același proces de degradare, punându-se în slujba celor ce aduceau țara spre prăpastia ce a culminat în anul 1940, când am pierdut o treime din trupul țării, datorită politicii greșite dusă de cei ce aveau în mână destinele neamului.

În aprilie 1934, când s-a judecat procesul celor ce îl împușcaseră pe I. Gh. Duca și când guvernanții au încercat să încredințeze întreaga Mișcare Legionară, Justiția i-a condamnat doar pe cei trei vinovați de crimă, absolvind conducerea Mișcării de orice responsabilitate. Iată ce scrie D. Banea în amintirile sale ca martor ocular la acest proces. Citez:

„...Revenind la proces, nu mai citez oamenii politici și șefii de partide, foști prim miniștri, de exemplu: Mareșalul Al. Averescu, Iuliu Maniu, Al. Vaida Voevod etc. , etc., cărora, după depunerea jurământului, președintele completului le punea întrebarea: „Cum vedeți dizolvarea Gărzii de Fier?”, iar răspunsul era:

- „Nelegală și abuzivă hotărârea”...

La ședința de după masă se întâmplă un incident penibil. Sosește Armand Călinescu, omul care l-a trădat pe Maniu

numai ca să-l slugărească pe rege și să împuște pe legionari. „La prima întâlnire cu Rex, a spus că el este pentru exterminarea prin orice mijloace a Mișcării Legionare!”

În fața celor 6 generali din completul de judecată și a unei săli arhipline de avocați și lume, iată ce a declarat:

- „De când eram la Ministerul de Interne (fusesse subsecretar de stat n.n.) mereu aveam incidente cu această Mișcare.

Iată ce scrie în Cărticica șefului de cuib la paragraful 64, (și citește căci avea cărticica în buzunar): - vom introduce pedeapsa cu moartea contra tuturor fraudatorilor banului public... (și închide cărticica).

Căpitanul, care era în banca întâi, se ridică în picioare (un brad pe lângă măcănele de Armand Călinescu), și zice:

- Citește mai departe, d-le Călinescu, citește „toate pedepsirile se vor face pe cale legală”. Această frază a uitat dumnealui s-o citească!

Atunci generalul Comănescu, cu o voce mai mult decât imperativă, îl apostrofează pe Călinescu:

- Ce găsești d-ta rău în programul acestei Mișcări? că vor să fie pedepsiți acei care fură țara săracă?

Călinescu a vrut să spună ceva, dar generalul îl întrerupe:

- Nu ascult nimic!

S-a produs rumoare în sală. Unul strigă:

„Tot ticălos ai rămas”, alții huiduiiau. Președintele sună clopoțelul: „Liniște că evacuez sala !”

Aveam senzația că un șarpe a intrat în sanctuarul Justiției!”

Verdictul a fost corect. Câtă deosebire față de degradarea la care s-a ajuns în 1938, când așa-zisa Justiție a dat un verdict de condamnare la 10 ani închisoare pentru înaltă trădare lui Comeliu Codreanu, care era complet nevinovat! Toate acuzațiile erau imagine, fără nici o bază juridică, lucru dovedit la rejudicarea procesului în 1940.

SCURTE BIOGRAFII

Acum, pentru a dovedi implicarea „victimelor” în toate crimele odioase săvârșite sub domnia lui Carol al II-lea, voi încerca să prezint scurte biografii acelor ce, prin participarea directă sau prin ordinele pe care le-au dat, se fac vinovați de săvârșirea lor. Datele biografice le-am obținut fie din presa de atunci, fie din lucrările apărute în țară sau străinătate. Mărturiile celor ce au participat direct la acele evenimente mi-au fost de mare ajutor. Dacă datele biografice sunt incomplete, buna credință în respectarea adevărului presupun că nu-mi va fi contestată.

MIHAIL MORUZOF

Fost director la Serviciul Secret de Informații. A organizat și ordonat, împreună cu alții, asasinatele comise asupra legionarilor.

Iată ce scrie fostul ministru de externe Mihail Sturza, în cartea sa „România și sfârșitul Europei” la pag. 184, cu ocazia unei întrevederi avută, cu amiralul Canaris, șeful Serviciului Secret German, la începutul lunii septembrie 1940. Citez: „Veți ocupa în curând, în țara dumneavoastră, un post important. Trebuie să-mi făgăduiți că veți face totul pentru a-i salva viața lui Moruzof.” Un fost comisar sovietic din Harkov, se „refugiase” în România în 1920. Întrebuințat de Siguranță, mai întâi ca simplu informator, pe urmă în funcții din ce în ce mai importante, ajunsese a fi unul din intimii Elenei Lupescu (Estera Wolf n.n.) și a lui Carol al II-lea, care, spre uimirea tuturor, numise pe acest funcționar sovietic (de fapt nici nu era naturalizat român) ca șef al

Serviciului Secret de Informații al armatei noastre. Moruzof era deci în România ceea ce era Canaris în Germania. Am amintit amiralului rolul jucat de Moruzof în recentele măceluri și i-am explicat de ce, spre marele meu regret, îmi este imposibil să fac vreo făgăduială privitor la soarta lui. Amiralul a insistat cu vehemență încât, în sfârșit, l-am întrebat care este motivul pentru care atribuie atâta importanță destinului lui Moruzof. Amiralul mi-a răspuns:

„Pentru că, prin Moruzof primim cele mai bune informații privitor la preparativele militare ale Sovietelor” de unde se poate trage concluzia că și Germania nazistă era interesată în salvarea sau eliminarea unor prieteni sau dușmani pe care îi avea în România.

Șeful Serviciului Secret de Informații și eminența cenușie a domniei regelui Carol al II-lea, între ani 1930 - 1940. În 1918 - 1919 în mod sigur și până spre 1925 - 1927, în mod probabil, agent dublu în serviciu C.E.K.A. al U.R.S.S. - ului. În 1919 cu mâna lui, în județul Bălți a asasinat 6 ofițeri români și această crimă cunoscută de Marele Stat Major al armatei, era la originea dușmăniei reciproce cu generalul Ion Antonescu. În cartea sa „J'acuse” Paris 1926, ambasadorul Serge Bessedovski indică, fără nominalizare, existența și funcționarea unui mare spion sovietic la București. După moartea regelui Ferdinand I la 20 iulie 1927, și moartea primului ministru Ion I. C. Brătianu, la 23 noiembrie 1927, Mihai Moruzof cu fondurile „Ordinei Publice”, a finanțat manifestațiile anumitor români la Paris, pentru readucerea în țară și suirea pe tron a viitorului rege Carol al II-lea. În martie 1936, după intrarea nemților în Renania, Mihail Moruzof se decide să colaboreze cu Reichul în locul U.R.S.S.-ului, dovadă mărturisirile atașatului militar român de la Paris, colonelul Radu Miculescu, căruia Moruzof i-a cerut să fure de la Marele Stat Major al armatei franceze, planurile fortificațiilor liniei Maginot. Declarația colonelului

Radu Miclescu este reprodusă în memoriile sale. Vrând ca el și nu alții, să fie arhitectul alianței militare dintre România și Germania, și-a eliminat prin crimă concurenții. Astfel a contribuit alături de alții, la asasinarea lui Corneliu Codreanu la 30 noiembrie 1938 și a decis singur, fără aprobarea, dar cu dorința regelui Carol, asasinarea la 15 martie 1940, prin țigări hipernicotizate coronare - constrictive a profesorului universitar Nae Ionescu.

A jucat un rol important în măcelul de la 21 - 22 septembrie 1939, cu ocazia represaliilor pentru moartea lui Armand Călinescu, când au fost asasinați într-o singură noapte 256 de legionari, fără nici o formă legală, fără ca ei să aibă nici cel mai mic amestec în cele întâmplate. La 6 septembrie 1940, în arestul Prefecturii Poliției Capitalei, Mihai Moruzof n-a fost arestat de legionari ci prin ordinul direct al generalului Ion Antonescu, în dimineața zilei de 6 septembrie. În orele premergătoare arestării, el a reușit să ardă întreaga arhivă din strada Saita 4, în aceeași zi.

În concluzie, Mihai Moruzof, prin funcția pe care a avut-o și prin influența ce o exercita asupra organelor de represiune, a jucat un rol important în asasinarea sutelor de legionari pe timpul dictaturii carliste.

GENERALUL GAVRILĂ MARINESCU

Fost Prefect al Poliției Capitalei, apoi subsecretar de stat la Interne și chiar ministrul „Ordinei Publice”, sub dictatura lui Carol al II-lea, între 8 iunie 1930 și 3 iulie 1940.

În războiul din 1916-1919 s-a dovedit un bun ofițer de infanterie. Dar în spatele combativității și curajului se ascundea o imensă imoralitate și o imensă cruzime. A considerat România nu o patrie de servit, ci o pradă de jefuit. În seara de 6 iunie 1930, a trecut cu întreg

regimentul de vânători, din serviciul guvernului în serviciul Principelui Carol. Acesta a fost urcat pe tron de mărimile armatei, împotriva opiniei primului ministru Iuliu Maniu, care îl accepta doar ca membru în Regență, cu justificarea pronunțată oficial: „ca regent poate face binele pe care îl promite, dar nu poate face răul de care ne temem”.

Timp de 10 ani a fost unul dintre principalii organizatori și a condus crimele săvârșite în această perioadă.

A adunat o avere imensă de la hoții de buzunare, prostituate, jocuri de noroc, întreprinderi clandestine, percheziții domiciliare și traficantii de aur și valută în conflict cu legea. În plus, a depozitat de imense cantități de aur și obiecte de valoare pe refugiații polonezi în 1939, pe care le-a împărțit cu Carol al II-lea. La originea teribilei uri și oribilelor atrocități împotriva lui Corneliu Codreanu și a tuturor legionarilor din România, au intrat în mod sigur toate aceste păcate ale generalului Marinescu. El a săvârșit, nesilit de nimeni și nici măcar din necesitate aceste fărădelegi, atâtea furturi și atâtea abuzuri, încât singura lui posibilitatea de salvare a averii și a propriei lui persoane era exterminarea totală a celor care aveau în program primatul ordinii publice, fiind exponenții curentului de renaștere morală și socială, adepții Mișcării Legionare a lui Corneliu Codreanu.

În cartea lui Grigore Gafencu „ÎNSEMNĂRI POLITICE 1929-1939” apărută în editura Humanitas în 1991 prin îngrijirea aceluiași Stelian Neagoe, la pagina 65 se menționează:

„5 februarie 1931. Ieri ședință agitată la cameră cu privire la incidentele dintre lucrătorii de la Căile Ferate și Poliție. Mirescu, socialist, istorisește cele întâmplate: o adunare de lucrători pentru a protesta împotriva “Curbei de sacrificiu.” O afluență enormă: 6000 de oameni umplu sala de întrunire și străzile dimprejur. Prefectul (col. Gavrilă

Marinescu) Poliției trece, apostrofează lucrătorii din stradă, care împiedică circulația, îi înjură „birjărește” - deputatul socialist insistă asupra acestei expresii - și îi amenință că: „Va umple spitalele cu ei.” Lucrătorii fluieră. Poliția înaintează, atacă, lovește cu bastoanele de cauciuc. Încăierare și bătaie sângeroasă. Șefii lucrătorilor n-au cu cine parlamenta, prefectul stă ascuns departe, în spatele bătaușilor. Lucrătorii fug. Pe străzile din apropiere se aud detunături de arme de foc. Doi lucrători cad. Unul din ei declară pe masa de operație, înainte de a muri, fratelui său, că a fost împușcat de un agent de poliție.

Comunicarea lui Mirescu e întreruptă de vociferările socialiștilor împotriva prefectului de poliție: lașul, canalia, asasinul, iar cererea lui Mirescu ca prefectul să fie concediat e primită cu aplauze... Răspunde Armand Călinescu. O pledoarie lipsită de căldură și de putere de convingere (Încă din anul 1931, prietenia și colaborarea dintre Armand Călinescu și Gavrilă Marinescu era fructuoasă n.n.). Se adeverește cu acest prilej cât de greșite sunt numirile de față ale Palatului. Prefectul, în cazul de față, e vădit vinovat. Incidentele sângeroase se datoresc lipsei sale de experiență, de tact, de cuviință și sânge rece. Guvernul însă trebuie să tacă, să înghită și să acopere. Iar regele și-a luat o răspundere grea care nu încadrează cu înaltele sale atribuții și prerogative. (Fărădelegile și abuzurile începuseră n.n.).

Gavrilă Marineșcu a organizat asasinarea lui Sterie Ciumetti, secretarul personal al lui Corneliu Codreanu, în noaptea de 29 decembrie 1933. Cadavrul a fost descoperit după 2 - 3 săptămâni, dus la institutul Medico - Legal „Mina Minovici” și identificat de dr. Nicolae Roșu.

Ion Panova, fostul plutonier, devenit comisar, a executat ordinul șefului său: Gavrilă Marinescu. Panova a fost dat în judecată, împreună cu ceilalți complici ai săi, de către d-na

Ciumetti, dar în urma unor expertize false și a ordinelor primite de sus, juriul l-a achitat (pornise procesul de descompunere în cadrul Justiției n.n.). Pentru a-și camufla complicitatea la crimă, Gavrilă Marinescu a simulat indignarea și a organizat un alibi. Abuzurile și crimele puse la cale de el au continuat până la sfârșitul carierei sale.

A fost unul din principalii autori și organizatori ai asasinării lui Corneliu Codreanu și a celor 13 camarazi ai săi.

La începutul lunii august 1939, gen. Gavrilă Marinescu confiază fratelui său, gen. medic Nicolae Manolescu: „Voi fi însărcinat să-i împușc pe toți legionarii.” Fratele său a intervenit textual: „dacă vei fi pus să faci așa ceva, te rog să-l cruți pe inginerul Virgil Ionescu . Am obligații personale”.

Înspăimântătorul masacru din 22 septembrie 1939, cu cele 256 de cadavre expuse în stradă, a fost ordonat personal de Carol al II-lea și executat de noul ministru al „Ordinei Publice”, Gavrilă Marinescu, de comandantul jandarmeriei, General Ion Bengliu și cu complicitatea ministrului de Justiție Victor Iamandi, fără discutarea, în prealabil în Consiliul de Miniștri. A dat o mână de ajutor și subsecretarul de Stat de la Ministerul de Război, gen. Gheorghe Mihail, care a trimis unitățile de Stat de la infanteria în spatele jandarmilor, care au masacrat pe legionarii din lagărele din Miercurea Ciuc și Vaslui. Cu această ocazie Gavrilă Marinescu i-a declarat avocatului Adrian Brumariu, președintele așa zisei Camere de deputați al F.R.N.-ului (Frontul Renașterii Naționale):

„La următorul atac al legionarilor, voi omorâ nu 300, ci 30 de mii.”

Procurorul St. Stănescu i-a văzut tezaurul de lingouri de aur, briliante, diamante și monezi valută. O treime din jafurile practicate de el, mergeau la ex-regele Carol, fie direct, fie prin pierderile voite la poker.

Din lucrarea „ACUZAT? MARTOR? APĂRĂTOR” a lui Dumitru Banea redau pasajul din „Memoriile” lui Armand Călinescu, pag. 338:

„Lungă întrevvedere cu Gavrilă Marinescu la mine acasă. Tătăărăscu a avut inițiativa numirii lui în guvern (a lui Gavrilă Marinescu n.n.). A acceptat numai după ce Rex l-a convins și Gavrilă îi făcuse un raport de vineri. Când s-a întors Rex la București, duminică, l-a chemat dimineața și i-a spus că s-a convins de primejdia Gărzii de Fier și de necesitatea represiunii. Gavrilă i-a spus lui Tătăărăscu că primește cu condiția de a-i aproba planul de lucru. El nu merge la Parlament, nici la Consilii, decât spre a-i cere aprobarea. Apoi să fie lăsat să lucreze liber. S-a primit propunerea. Are de gând să suprima pe Codreanu și vreo 30 de gardiști principali. Și-a format o echipă de 200 de pușcăriași, cu care va da lovitura într-o noapte”...

Tot din „Memoriile” lui Călinescu, pag. 260:

„Vine la mine Sângiorgiu, care e informatorul regelui. Aflu că d-na Lupescu i-ar fi spus să comunice național-țărăniștilor că, dacă exclud pe Maniu, vor avea puterea cu mâini libere.” (Iată cine dirija politica țării pe atunci și acest lucru îl spune tot Armand Călinescu n.n.).

Tot Armand Călinescu scrie în ziarul DREPTATEA din 11 iunie 1934:

„La Clubul Miliardarilor vorbesc cu gen. Manolescu, aghiotantul Principelui Nicolae care-mi spune că a vorbit cu Gavrilă Marinescu și acesta i-a spus: „Eu mi-am legat soarta de d-na Lupescu și cad odată cu ea. Nu pot face altfel.”

Ziarul DREPTATEA din 20 iunie 1935 scrie:

„Colonelul Gavrilă Marinescu este un exponent. Un specimen dintr-o serie de cuibare cu ploșnițe sugătoare de sânge din trupul sănătos al nației. Focare de corupție.”

Același ziar din 26 iunie 1935: „Nici viața filmată a

gangsterilor nu întrece în peripeții și tertipuri activitatea acestui borfaș de junglă."

Cele citate mai sus au fost extrase dintr-un ziar neutru și nici pe de parte prolegionar. Această odioasă figură de tristă amintire a fost prezentată de d-l Neagoe drept „înalt demnitar și victimă."

VICTOR IAMANDI

Deputat național - liberal (1931 - 1932 ; 1933 - 1937)
subsecretar de stat la Ministerul de Interne (1933 - 1934),
Ministrul Cultelor (1937 - 1938) , ministrul de Justiție
(1939), consilier regal (1939 - 1940).

A luat parte activă la crimele regimului carlist. Cel mai veninos intrigant și cel mai feroce asasin din familia politicianistă interbelică. Era un alcoolic cronic incurabil.

Între anii 1922 - 1925 la Universitatea din Iași a avut loc o concurență între tineretul P.N.L., condus de Victor Iamandi și tineretul L.A.N.C. condus de Corneliu Codreanu. Din pierderea acestei bătălii provine ura implacabilă împotriva lui Corneliu Codreanu și politica lui de pedepsire a tineretului naționalist , recte legionar.

În vara anului 1933, Victor Iamandi l-a amenințat pe I.Gh.Duca cu spargerea partidului liberal și i-a impus să se ducă la Paris pentru a cerși de la Finanța Internațională, în schimbul ilegalizării Mișcării Legionare.

La procesul intentat Mișcării Legionare din aprilie 1934, de la Tribunalul Militar București, Alexandru Vaida Voievod, în calitate de martor, l-a desemnat pe Iamandi drept asasinul moral al lui I.Gh.Duca.

A contribuit substanțial la evenimentul din 13 februarie 1938: uzurparea suveranității Națiunii, instituirea dictaturii regelui Carol al II-lea și Constituția totalitară din 24 februarie

1938, în calitate de ministru de Justiție. Masacrul din 22 septembrie 1939 a fost organizat și cu complicitatea sa ca ministru de Justiție în două ipostaze: a) aprobând hotărârea palatului și b) ordonând procurorilor din toată țara să nu se sesizeze de ce se va întâmpla și să lase poliția și jandarmeria să-și facă treaba.

Iată cum își îndeplineau obligațiile de ministru de Justiție după cum relatează ziarul UNIVERSUL de vineri 4 octombrie 1940, în articolul intitulat: „Orgia politică a trecutului și magistratura țării”: „Cazul Eugen Petit e unul dintr-o mie. Înalt magistrat al supremului nostru for de Justiție și Casație, el a fost demis din funcție de Victor Iamandi doar pentru simplul motiv că a răspuns citației ce i-o adresase Tribunalului Militar al Corpului 2 Armată, ca martor în procesul simulacru de suprimare a lui Corneliu Z. Codreanu. Activitatea acestui om, ca ministru de Justiție mai are însă „fețe” ce nu trebuie scăpate din vedere. El a desființat Justiția și a întinat ideea de dreptate, încătușând libertatea și strivind conștiința slujitorilor justiției și dreptății... Ministrul Justiției chema Magistratul și-l da pe mâna secretarului general să-i facă toaleta incinerării „sistem Iamandi”. Mie mi-a citit o moliftă scrisă de mâna ministrului pe un petec de hârtie că „este în interesul nostru și al țării personal spre a i se cere demisia” ... Așadar, pentru anumite procese se recrutau anumiți judecători.

Ziarul BUNA VESTIRE din 22 septembrie 1940 scrie în articolul „Doctrinarul crimelor - Victor Iamandi”, următoarele:

„Doctrinarul crimelor împotriva legionarilor. A declarat în nenumărate rânduri că nu-l interesează peste câte mii de cadavre de legionari va trebui să treacă pentru a nimici Mișcarea Legionară. A fost mâna dreaptă a lui Armand Călinescu.”

Ziarul UNIVERSUL scrie la 25 septembrie 1940 în articolul “cât a cheltuit Victor Iamandi ca ministru al Justiției”:

„D-l ministru al Justiției a comunicat Președenției Consiliului de Miniștri primele rezultate ale anchetei făcute de acest departament asupra întrebuițării fondurilor și ordonanțelor . D-l Victor Iamandi fost ministru al Justiției figurează cu suma de 8.870.124 lei, ridicați fără nici un act justificat și anume: 5.300.000 „Cheltuieli penale” și 3.570.124 lei din “fondul alegerilor”. Acestea în afară de cca. 6.000.000 lei pentru care a depus acte justificative.”

Și acesta avea obligația să vegheze ca cinstea și legalitatea să domnească în toate compartimentele instituțiilor statului. Orice comentariu este de prisos.

GENERALUL GHEORGHE ARGEȘEANU

Fost prim-ministru din noaptea de 22 - 23 septembrie 1939, imediat după înlăturarea lui Armand Călinescu, până în seara de 29 septembrie 1939 când își prezintă demisia cu întreg cabinetul. Se pare că nu a știut de măsurile luate de camarila regală pentru asasinarea legionarilor din întreaga țară. În cartea sa „ÎNSEMNĂRI POLITICE” apărută la editura Humanitas, Grigore Gafencu, pe atunci ministrul de externe, scrie textual:

„Seara am aflat că fusese numit prim ministru generalul Gheorghe Argeșeanu. Noaptea la ora 10 am avut Consiliul de Miniștri. În locul prietenului meu (Armand Călinescu n.n.), al cărui tovarăș nedezlipit fusesem timp de nouă luni și care domina ședințele noastre ministeriale, ședea, cu mustața răsucită, bravul „General Ghiță Ostașul”. Eram cu toții copleșiți de durere și de îngrijorare apăsătoare.

Generalul Marinescu ne-a lăsat să înțelegem, fără a ne cere de altfel nici sfatul, nici aprobarea, că represiunea va fi strașnică”...Am cerut chiar în acea noapte să văd pe

Urdăreanu la Cotroceni. Am ținut să-i declar că, deși sunt cel mai apropiat prieten al celui care ne-a fost ucis azi, totuși sfătuiesc să nu se facă fapte de sângeroasă răzbunare. Să nu se mai verse sânge între rege și țară. Răzbunarea cere din nou răzbunare și alunecăm astfel în calea unui măcel între români. Statul nu poate face decât dreptate. Ca Ministru de Externe sfătuiesc să nu se dea impresia în străinătate, prin acte de întinsă represiune, că ne aflăm în fața unei răzvrătiri. Astfel pentru a deschide calea rușilor, care caută o pricină pentru a intra în țară. Am vorbit cu stăruință și căldură mai bine de o jumătate de oră”...

Dar sfatul nu i-a fost urmat și măcelul a pornit.

„Să nu se mai verse sânge între rege și țară”. Demn de reținut că Gafencu confirmă faptul că între rege și țară se săpase o prăpastie și că cei ce luptau contra dictaturii legale reprezentau țara și aceștia erau cei care au fost asasinați și aruncați la marginea drumurilor cu stigmatul de trădător de țară.

Cu toate că nu s-a făcut lumină asupra implicării gen. Gheorghe Argeșeanu în sângeroasa represiune, este greu de presupus că regele și camarila sa ar fi apelat la un om care nu ar fi prezentat totală încredere. Dacă ar fi fost împotriva celor petrecute nu ar fi fost dat, în numele guvernului, următorul comunicat oficial, reprodus de ziarul CURENTUL din 25 septembrie 1939. Cităm:

„Consiliul de Miniștri s-a întrunit ieri (21 septembrie n.n.) la orele 22 sub președenția D-lui prim ministru Gheorghe Argeșeanu, după ce în prealabil noul președinte și domnul general Gavrilă Marinescu depuseră jurământul. D-l președinte al Consiliului a dat citire următorului comunicat în numele guvernului:

„Țara întreagă este astăzi îndurerată de mișelescul asasinat al Președintelui de Consiliu Armand Călinescu. Indignarea împotriva acestui odios asasinat se manifestă

puternic în toate unghiurile țării. Președintele de Consiliu Armand Călinescu a stat neclintit, cu energie (asasinând oameni nevinovați n.n.) înțeleaptă și neșovăită, la postul său de comandă, necruțând nimic pentru binele, liniștea și apărarea patriei. În acest suprem post a fost asasinat. Guvernul, în asentimentul unanim al țării (unde am mai auzit aceste cuvinte? n.n.), aduce omagiul său cel mai pios a celui ce în vremuri excepțional de grele (de ce oare? n.n.) a sacrificat pentru țară muncă, inteligență, energie, patriotism și însăși viața. Neuitată va fi memoria și faptele (mai ales n.n.) acestui mare român. În același timp guvernul a luat toate măsurile necesare pentru aplicarea sancțiunilor exemplare. Deasemenea, pentru menținerea liniștei atât de necesare în aceste momente, guvernul a dat dispoziții necruțătoare”.

Adică asasinarea fără lege și judecată a 256 de legionari, într-o singură zi, în toată țara, care nu aveau nici un amestec în atentatul politic, deoarece cei care au luat parte s-au predat de bună voie, știind că îi așteaptă moartea în chinuri. În orice caz, generalul Argeșeanu a acoperit cu prestigiul hainei sale militare reprobabilele represii săvârșite asupra legionarilor. Este drept că numai după 8 zile și-a dat demisia. Ziarul Curentul din 30 septembrie 1939 comunică:

„Membrii guvernului prezidat de d-l gen. Gheorghe Argeșeanu s-a întrunit ieri (29 septembrie) ora 19 la Președinția Consiliului de Miniștri. D-l gen. Argeșeanu, președintele Consiliului de Miniștri, a anunțat membrilor guvernului că va prezenta M.S. Regelui demisia întregului cabinet...D-l ministru lamandi, în numele tuturor membrilor guvernului, a relevat că d-l gen. Argeșeanu a luat conducerea guvernului în împrejurări ce erau socotite tulburi și a dus la bun sfârșit însărcinarea luată” (Ce-ar mai fi de adăugat?).

GENERAL ION BENGLIU

Fost inspector general al Jandarmeriei și al doilea braț de execuție a ordinelor date de Carol al II-lea și camarila sa pentru distrugerea Mișcării Legionare.

Fost ofițer de infanterie, comandant al școlii de subofițeri din Oradea și Călărași. În anul 1937 a fost comandantul diviziei cu sediul la Bălți - Basarabia. De aici, la 29 decembrie 1937, a fost adus de ministrul de interne Armand Călinescu la inspectoratul Jandarmeriei. Aducerea lui în această funcție de datorează faptului că unica sa fiică, Zaza, era căsătorită cu căpitanul *Ion Lobei*, care era nepotul d-nei Adela Călinescu, născută Baranga, din Pitești. Șeful de cabinet a lui Călinescu era Radu Lobei, iar Ion Lobei era șeful de cabinet a lui Bengliu.

Fără îndoială că aducerea lui la Inspectoratul Jandarmeriei s-a datorat și faptului că era dispus să execute ordinele date de cei de sus, „fără murmur și șovăire”, cum se spune în armată, chiar dacă era convins că executarea lor era crimă și fărădelege. Mai bine de doi ani a fost pionul principal în organizarea prigoanei și crimelor săvârșite, pentru distrugerea Mișcării Legionare. Sub comanda sa, Jandarmeria s-a pus cu trup și suflet în slujba puterii. A fost cel care l-a determinat pe maiorul Iosif Dinulescu să-și aleagă oamenii cu care urma să-l asasineze pe Corneliu Codreanu și pe cei 13 camarazi ai săi.

A fost de față la Jilava, atunci când, după ce au fost strângulați Corneliu Codreanu și cei 13 legionari, au fost împușcați, decedați fiind, pentru a simula încercarea de evadare, după care au fost aruncați în groapa comună. La represaliile din 21 - 22 septembrie 1939 a fost principalul organizator.

Prin gradul și haina militară pe care o purta, a dezonorat și instituția din care făcea parte și noțiunea de om. Totuși,

după cele consemnate în cartea „Crimele de la Jilava”, el făcea parte dintre „înalții demnitari” căzuți la datorie.

MAIOR IOSIF DINULESCU

Fost comandant al legiunii de jandarmi Ilfov. Împreună cu maiorul Aristide Macoveanu, a organizat asasinarea lui Corneliu Codreanu și a celor 13 legionari condamnați și întemnițați la închisoarea din Râmnicul Sărat. El a recrutat pe cei 14 plutonieri de jandarmi, care au strangulat pe cei amintiți, în sprijinul acestei afirmații redau cele ce mi-a povestit deținutul, fost plutonier de jandarmi și secretar al Legiunii de jandarmi Ilfov, Ilie Neagoe, cu care mă aflam în detenție la Sanatoriul - Penitenciar Târgu - Ocna, între 1950 - 1953.

„Dinulescu m-a chemat la el și mi-a spus:

- Neagoe, vreau să-ți încredințez o misiune foarte importantă.”

Nea Ilie, cum îi spuneam noi, oltean isteț, care auzise despre organizarea secretă a unei acțiuni de asasinare, a șovăit invocând un oarecare motiv. Când Dinulescu a văzut că ezită a schimbat vorba și „așa am scăpat de moarte” a încheiat Nea Ilie.

Cea mai clară dovadă a celor săvârșite de Dinulescu este propria sa declarație dată în fața Comisiei de anchetă, instituită la ordinul generalului Ion Antonescu, în anul 1940 de la Ministerul de Justiție, pentru anchetarea crimelor săvârșite sub regimul carlist.

„Într-o zi am fost chemat de fostul președinte de Consiliu, Armand Călinescu. În cabinetul lui de lucru se găsea și gen. Bengliu, Comandantul Jandarmeriei (dovada participării acestuia la asasinat n.n.). Călinescu mi-a declarat atunci că, pentru motive politice Codreanu și adepții lui trebuie să fie uciși. Aceasta ar fi dorința regelui. În ziua de 29 noiembrie

1938, la orele 10 seara, Codreanu și camarazii săi au fost scoși de la închisoarea de la Rm. Sărat unde erau închiși și au fost puși într-un camion. Legionarii au fost puși în așa fel încât să poată vedea numai înainte, fiind legați în același timp cu brațele la spate. Ei nu puteau face nici cea mai mică mișcare, erau chiar constrânși să stea cu capul continuu în sus. Înapoia fiecăruia dintre ei se afla câte un jandarm. Eu m-am așezat lângă șofer. Se călătorea pe șoseaua dintre București și Ploiești când în zorii zilei de 30 noiembrie, după ce am dat mesajul fixat cu lanterna, jandarmi au scos din buzunar o sfoară (frânghie) pe care au strâns-o în jurul gâtului legionarului ce stătea în fața fiecăruia dintre ei. În felul acesta Codreanu și cei treisprezece camarazi ai săi au fost sugrumați. În timp ce mașina își continua drumul în plină viteză. Puțin după aceea am ajuns la fortul Jilava, în interiorul căreia era săpată deja, de trei zile, o groapă mare (Dovada premeditării asasinatelor). După ce camionul a intrat în fort, asupra cadavrelor strangulate s-a tras, în urma ordinului primit de la prim procurorul Zeciu, câte un foc de revolver sau pușcă apoi un medic militar (locotenent colonel Ionescu n.n.) constată moartea tuturor legionarilor transportați de noi. Cadavrele au fost aruncate în groapă; eu imediat am declarat celor 14 jandarmi că ceea ce făcuseră fusese dispus de către Curtea Marțială și că a fost o datorie patriotică importantă. Certificatele de moarte se confecționaseră la Jilava de către colonelul de la Curtea Marțială Zeciu, locotenent colonel Dumitru, (cel care la condamnat pe Corneliu Codreanu la 10 ani închisoare. A scăpat de răspundere n.n.) și primul Comisar Regal col. Pascu. S-a aruncat pământ în groapă, însă a 2-a zi au fost deshumate și purtate într-o altă groapă. Asupra lor s-au vărsat multe sticle de acid sulfuric apoi au fost acoperite cu pământ, iar deasupra s-a turnat o placă de ciment. Jandarmii, deși involuntar, au trebuit să semneze actele de

deces în care se spunea că cei 14 legionari au fost împușcați pentru că încercaseră să fugă de sub escortă. Fiecare jandarm a fost răsplătit cu 20.000 lei. Eu am primit 200.000 lei.”

La o întrebare pentru ce în comunicatul oficial s-a spus de o pretinsă împușcare la al 30-lea km., deși s-a făcut la km. 40, Dinulescu a declarat că aceasta a fost necesar pentru ca să fie competente autoritățile județului Ilfov care trebuiau să facă expunerea în legătură cu anunțarea morții. Din cele declarate de Dinulescu rezultă că el și ceilalți complici au săvârșit crimele de bună voie și au fost plătiți pentru fărădelegile lor. Poate exist ceva mai odios?

Din redactarea ing. Tache Funda aflăm modul în care a fost arestat:

„După decretarea Statului Național Legionar, maiorul Dinulescu continuă să conducă legiunea de jandarmi a județului Durostor, care în timpul acela (septembrie 1940), era în curs de evacuare, întrucât Cadrilaterul fusese cedat Bulgariei. Foarte mulți dintre noi știam că el fusese conducătorul echipei care asasinase pe Corneliu Z. Codreanu și pe cei 13 camarazi ai săi. În Silistra locuia în casa unei bulgăroaice și-și aranjase toate socotelile ca să rămână la bulgari. Pe la începutul decadei a treia a lunii septembrie, o echipă de trei legionari, angajați ai Siguranței Generale, fiind în posesia unui ordin de arestare emise de Directorul General Alexandru Ghica, s-au deplasat la Silistra pentru a-l aresta. Eu mă aflam la Silistra, fiind detașat de conducerea Mișcării Legionare pentru deshumarea celor 6 legionari omorâți în 21 - 22 septembrie 1939, în cele două județe din Cadrilater. Deși aveam cunoștințe de participarea lui Dinulescu la comiterea odioasei crime nu știam că el se stabilise la Silistra. Acolo ei îi adusesese, în cadrul Legiunii de jandarmi, pe cei ce participaseră, o parte dintre ei, la asasinat. Toți intenționau

să rămână la bulgari. Dinulescu a fost arestat chiar în curtea casei în care locuia. Când și-a dat seama, a încercat să scoată din buzunar un pistol. Legionarul Popescu, cel care intrase în curte și care comunicase bulgăroaicei că pe domnul maior îl caută un prieten, fiind foarte voinic și parcă antrenat pentru astfel de situații, i-a dat o puternică lovitură în mână cu care scosese pistolul, apoi l-a imobilizat, ajutat de ceilalți doi camarazi, după care l-a urcat pe banca din spatele autoturismului cu care veniseră. Imediat s-a dat alarma. Două camioane cu jandarmi sub comanda unui căpitan, adjunctul lui Dinulescu au plecat în urmărire, cu scopul eliberării lui Dinulescu. Aflând de cele întâmplate, am mers în mare grabă la Prefectură. Prefectul, un colonel activ, ne-a primit cu multă simpatie. Alături de prefect se află un colonel, delegat al Statului Major pentru coordonarea evacuării armatei și a bunurilor militare, care se aflau în Cadrilater. Nu erau informați de cele petrecute. Când le-am adus la cunoștință că maiorul Dinulescu, asasinul lui Corneliu Codreanu a fost arestat din ordinul Siguranței generale și că este transportat la București pentru a fi anchetat dar că sunt urmăriți de două mașini cu jandarmi sub comanda adjunctului lui Dinulescu, l-am rugat pe prefect să ordone posturilor de jandarmi pe traseu, să oprească cele două camioane de jandarmi. Întrucât, dacă vor fi ajunși din urmă, legionarii nu-l vor ceda pe Dinulescu. Se vor folosi armele și vor asista la un episod regretabil. Prefectul a fost foarte receptiv, însă delegatul Statului Major, foarte agresiv, m-a întrebat cine a emis ordinul de arestare și dacă știe și colonelul Rioșeanu, ministrul adjunct de Interne, cel care se ocupa de ordinea publică. A telefonat lui Rioșeanu, spunându-i că maiorul Dinulescu a fost arestat de o echipă de legionari. Rioșeanu a început să urle la telefon și m-a chemat și pe mine. A urmat un potop de insulte : - „Ați hotărât voi, anarhiștilor, să lăsați Legiunea de Jandarmi fără

comandant, tocmai în timpul evacuării Cadrilaterului ?”

- „Domnule ministru, maiorul Dinulescu este asasinul lui Corneliu Z. Codreanu. Este de neconceput că, în Statul Național Legionar, asasinul Căpitanului continuă să fie comandantul unei Legiuni de Jandarmi !” a fost replica mea. Rioșeanu a început să urle, doar nu m-a înjurat.

- „Nu voi hotărâți arestarea unui comandant de Legiune ; aseară am stat de vorbă cu Horia Sima și nu mi-a spus nimic despre asta. Îți dau ordin să-l puneți imediat în libertate pe Dinulescu”

După care l-a cerut din nou pe colonelul de Stat Major ca să-i comunice și lui ordinul. Prefectul județului, mi-a pus la dispoziție o mașină rapidă, cu care am plecat pentru a comunica ordinul de punere în libertate. l-am ajuns la Cernavodă, în incinta Comendurii Pieții, unde se aflau mașina cu Dinulescu, precum și cele cu jandarmi. Colonelul Comandant al Comendurii Pieții ne-a primit cu multă simpatie. Mi-a spus că între timp s-a luat contact cu Horia Sima, care informat fiind de toate cele petrecute, a comunicat colonelului că va veni delegatul Mișcării (Funda), care știe ce este de făcut. Am rugat pe colonel să ordone plecarea Jandarmilor, după care vom putea discuta cu calm găsierea soluției. De la început l-am informat de fapta lui Dinulescu. Știa aproape tot. După plecarea Jandarmilor, l-am rugat să ne faciliteze repartizarea unui vagon de marfă pentru transportarea mașinii pe calea ferată până la Fetești, ceea ce ni s-a acordat imediat. Operațiunea a decurs rapid. M-am urcat și eu în mașină alături de Dinulescu. Îl vedeam pentru prima oară. Știam despre el că fusese șeful Legiunii de Jandarmi Băneasa, unde fuseseră anchetați mulți legionari, înaintea asasinării Căpitanului. Avusese deja reputația de mare tiran. l-am oferit un pachet de țigări și i-am recomandat să fie liniștit, că este dus la București să fie anchetat și că pe drum nu i se va întâmpla lui ce i s-a

întâmpilat lui Corneliu Codreanu și celor 13 camarazi ai săi. S-a înșeninat la față și ne-a declarat că el are încredere în legionari.

L-am rugat pe Dinulescu să ne povestească faptele și a făcut-o aproape întocmai ca în declarația dată la anchetă. Primul care i-a cerut să se angajeze în această acțiune, prezentată ca fiind dorința regelui și determinată de mari interese naționale, a fost generalul Bengliu. Întâlnirea a avut loc la un restaurant. Lui Bengliu i-ar fi răspuns că nu se poate angaja la așa ceva. I s-a menționat că are la dispoziție 24 de ore ca timp de gândire. A doua întâlnire a avut loc tot cu Bengliu, care mai era însoțit de încă cineva. A fost amenințat că va fi dat afară din armată și atunci a cedat. A urmat întâlnirea cu Armand Călinescu și ceilalți.

MAIOR ARISTIDE MACOVESCU

Camarad de arme și tovarăș de crime cu Dinulescu. În noaptea de 29-30 noiembrie 1938, a condus și comandat cea de a doua mașină, în care au fost strangulați o parte din cei uciși, în acea noapte cumplită. Se pare că a fost foarte autoritar în ordinul dat jandarmilor, deoarece aceștia l-au executat fără nici o șovăire. Și acest „Înalt demnitar” a plătit pentru crima sa.

COLONEL ȘTEFAN GHEROVICI

Fost șeful Direcției Politice din Inspectoratul General al Jandarmeriei și mâna dreaptă a generalului Ion Bengliu . A luat parte la cele mai multe crime săvârșite împotriva legionarilor pe timpul domniei lui Carol al II-lea , organizând și comandând săvârșirea lor. S-a evidențiat mai ales cu ocazia măcelului din noaptea de 29 - 30 noiembrie 1938.

Arăta o ferocitate ieșită din comun.

COLONEL VASILE ZECIU

Fost prim-procuror al Tribunalului Militar al Capitalei. De origine etnică bulgar. Ca prim-procuror a instrumentat în lunile mai-iunie 1938 procesul intentat lui Corneliu Codreanu și Statului Major Legionar, cu acuzația nefondată de înaltă trădare.

În noaptea de 29 - 30 noiembrie 1938, a asistat, în numele justiției militare la sugrumarea și asasinarea lui Corneliu Codreanu și a celor 13 legionari. Cu piciorul a întors cadavrele cu fața în jos și cu revolverul le-a împușcat în spate pentru ca medicul legist, loc. col. Ionescu, să facă proces-verbal cu justificarea „Fugă de sub escortă”.

La începutul lunii septembrie 1940, a încercat să fugă în Bulgaria, dar a fost arestat de legionari și dus la Jilava. Aici a intrat într-o stare de muțenie totală, fără să se știe dacă era reală sau simulată.

COLONEL ANIBAL PANAITESCU

A fost chestor al poliției din Cluj.

Ziarul CUVÂNTUL din 29 noiembrie 1940 scrie:

„Comisiunea de anchetă a emis mandat de arestare și contra colonelului Anibal Panaitescu, fost chestor al Poliției Cluj, care a predat din închisoarea Legiunii de Jandarmi Cluj, agentului Găman Nicolae, pe legionarii Nicolae Făgădaru, Bica Anania și Petre Andrei, care au fost asasinați la 2 decembrie 1938. A fost destul pentru colonelul Panaitescu apariția lui Niki Ștefănescu, cu care s-a întâlnit la Turda, pentru a executa ordinele mârșave. Niki Ștefănescu

I-a recomandat pe Găman și a dispus să predea acestui specialist al crimei pe cei închiși în închisoarea jandarmilor din Cluj, ordin ce-a fost executat de col. Panaitescu. Faptele acestea ca și cele în legătură cu asasinarea celor 7 legionari din Huedin, au contribuit la convingerea comisiei de rolul jucat de col. Panaitescu, astfel că mandatul de arestare a urmat imediat după audiere. De menționat că cei uciși erau închiși într-o instituție de Stat, iar cei care îi aveau în pază erau obligați să le asigure viața. Știind pentru ce erau ridicați, putea face uz de obligațiile ce-i reveneau datorită funcției cu care era investit; putea să împiedice comiterea crimelor.”

NIKI ȘTEFĂNESCU

Director al Siguranței Statului între anii 1938 - 1940. Era al treilea braț de execuție a regimului carlist.

Se pare că altul era numele lui pe actul de naștere. Originar din Basarabia, poate evreu. „Sigur este faptul că era încadrat în Masonerie și că după 30 noiembrie 1940, soția sa (o evreică, profesoară de engleză), acuza vehement Masoneria de a nu-l fi salvat.”

A fost omul de încredere a lui Moruzof. „Echipa Mobilă” a Siguranței Statului condusă de el, a schingiuit zeci și zeci de legionari pe tot cuprinsul țării. Din multele relatări despre el rezultă că Niki Ștefănescu era polițistul rece, calculat, fără scrupule sau remușcări.

A organizat, printre altele, asasinarea celor 7 legionari de la Huedin, determinându-l pe col. Panaitescu Anibal să-i predea lui Găman, călcând legea și regulamentele în vigoare la acea dată.

MAIOR ALEXANDRU POPESCU (MARINARUL)

A îndeplinit funcția de Comandant al Jandarmeriei din Constanța. Toată Dobrogea îi cunoștea ura și cruzimea față de legionari. A condus și organizat toate acțiunile represive împotriva acestora pe tot cuprinsul județului Constanța. Personal a împușcat pe preoții Ion Chivu și Stoica Mocanu. Din ordinul lui au fost împușcați la 22 septembrie 1939 Constantin Chiriazii și Ion Secăreanu. De menționat că în județul Constanța au fost executați patru legionari în loc de trei cât sunau ordinele sosite de la București. Cât exces de zel al acestei "personalități" în organizarea crimelor, căzută "victimă" la Jilava.

PLUTONIER CONSTANTIN SÂRBU

A fost asasinul lui Corneliu Codreanu în echipa aleasă pentru ștrangularea acestuia și a celor 13 legionari uciși odată cu el, în furgoneta ce-i transporta de la închisoarea Rm. Sărat la București. De două ori criminal. A luat parte și la asasinarea celor din echipa lui Miti Dumitrescu, după ce, în prealabil, îi schingiuieste în mod barbar. Masacrul la care a luat parte l-a scos din rândul celor ce merită câtuși de puțin numele de „om”.

Pentru exemplificarea, voi reproduce declarația dată de Sârbu în fața Comisiei de anchetă:

„Am plecat în noaptea aceea din București, cu două mașini dubă de la Prefectura de Poliție. Eram însoțiți de maiorii de jandarmi Dinulescu și Macoveanu. Ajunși la Rm. Sărat, am tras la Legiunea de jandarmi. Aici maiorii Dinulescu și Macoveanu au luat contact cu maiorul, de origine evreu, Scarlat Roșianu, comandantul Legiunii de

Jandarmi din Rm. Sărat.

Imediat ne-am întors spre București.

În lipsa unui ordin precis (sau poate intervenise vreo modificare) jandarmii n-au mai luat pe legionari.

Ajunși la închisoare, am fost băgați toți jandarmii în mașini, dar în același timp sosește din urmă maiorul Dinulescu care ne-a dat ordin, răstit:

- Înapoi la Rm. Sărat.

Ne-am întors, dar ne-am oprit la Bălțați, la câțiva km. de Rm. Sărat, unde am fost cantonați pe timpul nopții. Aici ni s-a dat vin de băut, țigări scumpe și gustări alese.

În zorii zilei am pornit spre Rm. Sărat.

Ajunși la închisoare, am fost băgați, toți jandarmii, într-o celulă, unde maiorii Dinulescu și Macoveanu ne-au dat instrucțiuni asupra modului cum avem să executăm pe legionari (Deci totul a fost bine organizat, până în cele mai mici amănunte n.n.).

Punând un genunchi pe șoferul mașinii (Toma Ilie n.n.), i-a aruncat un ștreang după gât pe la spate, arătând cât de ușor se poate executa ordinul astfel. Totul a fost gata în câteva minute. Jandarmii au ieșit apoi câte unul afară, în curtea închisorii și fiecăruia i s-a dat în seamă un legionar.

Mie mi-a dat pe unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu că acesta era Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

I-am dus apoi la mașini. Aici, legionarul era legat cu mâinile de banca din spate iar cu picioarele de partea de jos a băncii din față, în așa fel ca să nu se poată mișca nici într-o parte, nici într-alta. Așa au fost legați zece legionari într-o mașină și patru în cealaltă.

Eu am fost în prima mașină, în cea cu zece legionari, în spatele Căpitanului și fiecare jandarm era așezat în spatele legionarului ce-i fusese încredințat. În mâini aveam ștreangurile.

Am pornit. În mașina mea era maiorul Dinulescu iar în

cealaltă maiorul Macoveanu.

Era o tăcere de mormânt, căci n-aveam voie să vorbim nici între noi jandarmii, și nici legionarii între ei.

Ajunși în dreptul pădurii Tâncăbești, maiorul Dinulescu, care stabilise cu noi printr-un cod de semnale, momentul execuției, a aprins la un moment dat lanterna, stingând-o și aprinzând-o iarăși de trei ori. Era momentul execuției, dar nu știu de ce n-am executat nici unul. Atunci maiorul Dinulescu a oprit mașina s-a dat jos și s-a dus la mașina din spate. Aici maiorul Macoveanu fusese mai autoritar, legionarii erau executați.

Căpitanul și-a întors puțin capul către mine, și mi-a șoptit:

- „Camarade, dă-mi voie să le vorbesc camarazilor mei”...

Dar în aceeași clipă, mai înainte ca el să-și fi terminat această rugămintă, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara mașinii și pășind înăuntru cu revolverul în mână a rostit printre dinți:

EXECUTAREA!

La aceasta jandarmii au aruncat ștreangurile. Ultimul lor cuvânt: de rugăciune? de chemare? de blestem? - le-a fost strivit în gâtlee. Ștreangurile îi sugrumase. A fost un muget și un horcăit, întrerupt din adâncul ființei lor, apoi o liniște de mormânt. Cu perdelele trase, mașinile și-au continuat drumul până la Jilava .

LA JILAVA

„Când am ajuns - continuă Sârbu - erau orele 7 dimineața. Aici ne așteptau col. Zeciu, Radu Pascu, comandantul închisorii (col. Opreș n.n.), col. Gherovici, medicul legist lt. col. Ionescu și alți. Groapa era făcută.

Trași din mașină, legionarii au fost așezați apoi cu fața în jos și împușcați în spate pentru a simula astfel împușcarea pe la spate, în timpul evadării de sub escortă. După aceasta au fost aruncați în groapa comună.

La câteva zile însă, aceeași jandarmi, tot noi, am fost din nou aduși la Jilava și desfăcând groapa, am aruncat peste ei o soluție dizolvantă și arzătoare, 15 damigene de vitriol”.

ALTE AMĂNUNTE

Voiau să șteargă orice urmă, lăsând să se răspândească zvonul că au dispărut peste graniță, așa cum începuse să creadă multă lume...

După aceasta, jandarmii au fost puși să dea declarații, cum că legionarii fugând de sub escortă, au fost împușcați. (Nu exista contra lor nici o sentință de condamnare la moarte. Corneliu Codreanu în urma unui proces înscenat din umbră de regele Carol al II-lea, fusese condamnat la 10 ani închisoare pentru învinuiri complet inventate și își executa ca și ceilalți pedeapsa).

Apoi jandarmii au fost adunați într-o încăpere a închisorii Jilava unde col. Zeciu le-a ținut un discurs spunându-le:

- Voi v-ați făcut datoria, voi nu sunteți asasini de rând.

La câteva zile după aceasta Sârbu a fost chemat în cabinetul lui Gherovici, care văzându-l i-a spus:

- Tu ești voinic, ai fi putut omori trei deodată...

I-a întins apoi o hârtie pe care avea s-o semneze, spunând că a primit drept ajutor de boală 20 de mii lei.

- Eu nu sunt bolnav d-le colonel, spuse Sârbu ca răspuns.

- Măi Sârbule, nu vezi cât arăți de rău și să-ți păzești gura, căci altfel, ți-o astup cu pământ, arătându-i un revolver "Mauser" de pe birou. Și i-a întins banii... Sârbu a fost trimis apoi ca și ceilalți jandarmi în concediu.

Orice om de bună credință își pune întrebarea: cum de au putut să se petreacă astfel de fărâdelegi ? Și când te gândești că mai sunt unii care le plâng de milă! Să fie ei de bună credință?

RADU PASCU

Fost prim-procuror al Tribunalului Ilfov apoi prim - președinte al Curții de Apel București. După cum se vede, după „meritele” sale a fost „promovat”.

A luat parte la prigoana contra legionarilor. Era omul de casă și de încredere a Elenei Lupescu (Wolf), amanta lui Carol al II-lea.

La 29 noiembrie 1938 era în concediu și, din însărcinarea Palatului Regal, și-a întrerupt concediul și a asistat la asasinarea celor 14 legionari de la Rm. Sărat.

„Fratele lui, procurorul Dan Pascu, este cel care a adus ordinul Palatului pentru asasinarea muncitorilor de la Atelierele Grivița, în decembrie 1933. Pentru represiune erau: Armand Călinescu - ministru de Interne, Gavrilă Marinescu, Prefectul Poliției Capitalei și Eduard Mirto, Ministrul Comunicațiilor. Împotriva represaliilor erau: procurorul militar Hotineanu, col. Negulescu, comandantul regiunii de Grăniceri și Alexandru Vaida Voievod prim - ministru.

Participarea lui activă la asasinatul din 29 - 30 noiembrie 1938 este confirmată și de declarația dată de plutonierul Sârbu în fața Comisiei de anchetă prin care arată că era prezent la Jilava când au sosit „mașinile morții”, făcând parte din cei care au organizat oribila crimă.

SUBLOCOTENENT CINGHIȚĂ TRAIAN

Ofițer de jandarmi. Din proprie inițiativă s-a oferit să execute pe cei 32 de legionari în lagărul de la Vaslui, în zorii zilei de 22 septembrie 1939, trăgând cu mitraliera în victimele ce erau legate. De față se afla prefectul județului și primarul orașului, iar muzica militară cânta marșuri pentru a

acoperi răpăitul mitralierei și gemetele victimelor.

Fiind elev la liceul din Vaslui, împreună cu majoritatea colegilor, am alergat la poarta lagărului să ne convingem că zvonul despre asasinarea legionarilor este real. Oribilul spectacol nu-l voi uita tot restul vieții. Peste întreg orașul se așternuse o tristețe adâncă, amestecată cu respingerea nesăbuitului act criminal.

P O L I T I S T I ION PANOVA

Comisar, apoi chestor la Prefectura Poliției Capitalei. Omul de încredere al lui Gavrilă Marinescu.

Fost plutonier la regimentul de Gardă București, al cărui comandant era col. Gavrilă Marinescu. Când acesta a ajuns Prefectul Poliției l-a luat ca om de încredere al său.

Prima lui faptă criminală a fost asasinarea lui Sterie Ciumetti în noaptea de 29 - 30 decembrie 1933. Aceasta a fost ridicat de la domiciliu de comisarul Mateescu și dus la chestura verde. De aici a fost preluat de Panova împreună cu doi agenți și asasinat în pădurea Andronache, după care l-a aruncat în lacul Fundeni.

Comisarul Panova împreună cu complicități săi a fost dat în judecată de d-na Ciumetti. Cu toate dovezile de vinovăție administrate la proces, Curtea cu jurați, prezidată de imoralul judecător N. Gheorghiu, a pronunțat achitarea, absolvindu-l de orice vină. Justiția pornise pe panta descompunerii morale, mulți dintre slujitorii ei, contrar evidențelor, pronunțau sentințe la ordinul celor de la putere, degradând noțiunea de justiție. La fel ca și în timpul regimului comunist.

În Sanatoriul - Penitenciar Tg. Ocna, ca deținut politic, am stat timp de trei ani împreună cu avocatul Eugen

Demetriu, doctor în drept de la Paris, care a fost avocatul d-nei Ciumetti în procesul pe care l-a intentat lui Panova și complicilor lui. Mi-a povestit cu lux de amănunte desfășurarea procesului. Din nefericire, anii ce s-au scurs de atunci au șters din memorie multe din amănunțele procesului. Panova știind că sfida pur și simplu procurorul însărcinat cu instrumentarea procesului, se află sub înalta protecție a lui Gavrilă Marinescu și a camarilei regale. Procurorul, al cărui nume îmi scapă, spre cinstea lui, nu s-a lăsat până nu l-a arestat pe Panova. După ce i-a pus cătușele, știind că în spatele tribunalului se află un breack al Poliției încărcat cu agenți, cu misiunea de a-l răpi pe Panova în eventualitatea că ar fi fost arestat, l-a scos pe ușile mari ale Tribunalului, care se deschideau o singură dată pe an, cu ocazia Bobotezei când regele arunca Crucea în Dâmbovița spre a fi pescuită. L-a încarcerat la Văcărești. Cu toate dovezile administrate la proces, expertize grafologice a iscăliturii de primire a lui Panova, dovada că gloanțele care îi străbătuse cutia craniană era de calibrul 9 mm și acest tip de revolver aparținea numai Poliției, juriul special ales, l-a achitat. După ce a fost pus în libertate, Panova s-a întâlnit cu avocatul Demetriu și l-a rugat să-i mijlocească o întâlnire cu Corneliu Codreanu, pentru a-i arăta cine sunt marii vinovați pentru crima comisă, el nefiind decât un simplu executor.

- De ce-ți faci probleme, ești nevinovat și Justiția te-a achitat, i-a spus Demetriu.

- Mă p... pe Justiție, a răspuns Panova; eu vreau să vorbesc cu Codreanu.

Avocatul Demetriu s-a dus la acesta și i-a transmis dorința lui Ion Panova.

- Spune-i că n-a sosit încă momentul să stau de vorbă cu el, a răspuns acesta. Când l-a revăzut și a comunicat răspunsul, Panova s-a făcut alb ca peretele și a exclamat:

- Sunt pierdut, nimic nu mă poate salva". A avut perfectă dreptate.

Ziarul BUNA VESTIRE din 12 octombrie 1940 sub titlul: „Viața de jaf și desfrâu a fostului chestor Panova”, scrie:

„Cum își risipea fructul crimelor și a jefuirii Statului. Cu ocazia descinderii inopinate la locuința evreiceii Bela Wechsler, zisă Vereea, din Calea Călărași nr. 319, fostă „prietenă” a lui Panova, s-au găsit numeroase documente care ilustrează josnica viață pe care acesta o ducea. Fostul chestor al Serviciului de moravuri și mâna dreaptă a lui Gavrilă Marinescu, întreținea „legături prietenești” cu evreica Wechsler - Vereea din 1938 și până luna trecută. În acest timp, după declarațiile evreiceii, Ion Panova i-a făcut numeroase cadouri, bijuterii (un inel de aur cu briliante), o blană în valoare de 125 mii de lei, îi plătea chiria apartamentului său și aceleia ocupat de mama evreiceii (Sura Wechsler). Pe lângă sumele importante cheltuite în orgii și chefuri, fostul asasin a lui Sterie Ciumetti și a altor legionari, își ghiftuia întreținutele și cu bani. Scrisorile și fotografiile găsite la domiciliul acestuia dovedesc cele declarate de evreică. Tot în dosarul de la prefectură se găsesc o mulțime de ilustrate trimise de asasinul Panova numitei evreice din Milano, Cannes, Paris, Monaco etc., pe unde își putea permite să se plimbe.”

În iunie 1938 chestorul Panova urma să transfere pe Corneliu Codreanu de la închisoarea Jilava la închisoarea Doftana și să-l predea jandarmilor conduși de maiorul Varo. La vederea lui Panova, Corneliu Codreanu a cerut să i se pună lanț la picioare și cătușe la mâini pentru a nu se putea invoca fuga de sub escortă. Cum regulamentul obliga această măsură de siguranță pentru condamnații de la 10 ani în sus, i s-a aprobat cererea. Era normală această precauție din partea celui condamnat, deoarece știa cu ce fel de om are de-a face.

PAVEL PATRICIU

Mare schingiuitor de legionari.

Iată de scrie ziarul UNIVERSUL din 13 octombrie 1940, sub titlul: „*Camera de tortură de la Prefectura Poliției Capitalei*”:

„Deunăzi a fost arestat și depus la Văcărești comisarul Pavel Patriciu din Siguranța Poliției Capitalei (omul chestorului Vasile Vasilescu - nepedepsit), pentru acte de violență săvârșite în timpul și din cauza serviciului. Numitul se dovedise că, și până în noaptea de 3 - 4 septembrie 1940 nu și-a putut stăpâni instinctele și având să-l ancheteze pe muncitorul Petre Popa , pentru o vină născocită, l-a maltratată crunt, sfâșiindu-i tălpile în „camera de tortură” a poliției și azvârlindu-l apoi în nesimțire în beciuri. Dosarul s-a trimis vineri parchetului pentru concluzii. Cu acest prilej, domnul procuror Gheorghian, stabilind că inculpatul n-a lucrat numai din proprie inițiativă, a extins acțiunea publică și contra celorlalți vinovați. A. pus în urmărire penală atât pe comisarul șef Nicolae Turcu, tot din Siguranța Poliției, din ordinul și insistența căruia s-a comis fărădelegea, cât și pe sergentul de poliție Stănescu Petre care a executat ordinul și barbaria. Victima pătimește și astăzi de pe urma „cercetărilor” la care a fost supus. Tot Pavel Patriciu a fost cel care a asasinat-o pe comandata legionară Nicoleta Nicolescu după ce în prealabil a schingiuit-o bestial. După ce a decedat, a dus-o la Crematoriu, unde a incinerat-o în ziua de 10 iulie 1939.

ALEXANDRU DAVIDESCU

Comisar de poliție. Din spitalul închisorii Văcărești l-a ridicat pe Victor Dragomirescu, comandant legionar, decorat

cu „Crucea Albă”, cel care a dus lupta contra presei din Sărindar. L-a ștrangulat în mașina care îl ducea spre oraș, după care l-a dus la Crematoriul Cenușa pentru a-l incinera. Își revenise la viață și era cu ochii deschiși, când i-a făcut vânt cu piciorul în flăcări.

În aceeași zi a luat parte și la schingiuirea bestială și asasinarea echipei lui Miti Dumitrescu.

OTTO REINER

Comisar evreu. La 5 aprilie 1938 anchetează pe studenta Lucia Grecu bănuită că ar cunoaște Comandamentul de prigoană în calitate de curier. O schingiuește sadic, dar nu reușește să scoată nimic de la ea. Lucia Grecu a avut tăria să reziste chinurilor și a avut o atitudine ce a înfuria în așa măsură bestia de comisar încât după ce a violat-o, a ucis-o și aruncat-o de la etajul IV al Prefecturii de Poliție, pentru a simula o sinucidere. Nu cred că poate exista o faptă mai abjectă, totuși unii îl socotesc „martir”.

A luat parte, între altele și la asasinarea lui Victor Dragomirescu. A acționat și în cadrul „Brigăzii Mobile” a Siguranței în întreaga țară, evidențiindu-se prin exces și cruzime.

PETRE MALENSCHI

Agent de poliție. A luat parte la asasinarea lui Victor Dragomirescu și a echipei lui Miti Dumitrescu la 22 septembrie 1939.

CONSTANTIN BOULET

Agent de poliție. Evreu original din Botoșani. A asasinat pe profesor universitar Vasile Cristescu la 26 ianuarie 1939,

împușcându-l în casa unde stătea ascuns în București.

A luat parte la măcelul de la Brașov, când la 22 septembrie 1939 au fost uciși 11 legionari, șapte luați din Spitalul Militar, unde erau internați fiind bolnavi și patru pe teritoriul Județului. Și aici, ca și la Constanța s-a făcut exces de zel, depășindu-se „norma” fărădelegilor.

GHEORGHE COMSA

Ca și Constantin Bouleț a luat parte în cadrul „Brigăzii Mobile” la asasinarea celor șapte legionari la Huedin. În plus, a făcut parte din echipa de ucigași de la Brașov.

NICOLAE LESCENCO

Agent de poliție, apoi, pentru „merite deosebite” avansat comisar. Printre alte acțiuni în cadrul „Brigăzii Mobile”, a luat parte și la uciderea celor șapte legionari la Huedin.

Și lista ar pute continua. Mulți dintre acești criminali odioși au scăpat fără nici un fel de pedeapsă.

Pentru exemplificare redau articolul din ziarul CUVÂNTUL din 24 septembrie 1940:

„Ieri comisia de anchetă a asasinilor legionarilor a audiat îndelung pe colonel Brădescu (scăpat de pedeapsă). În timpul când legionarii au fost asasinați în masă, colonel Brădescu era comandantul Legiunii de Jandarmi Brașov. La Brașov și la Constanța (unde comandantul Legiunii de Jandarmi era maiorul Alexandru Popescu - Marinarul), s-a făcut exces de zel în a asasina; ordinul era de a fi asasinați câte trei legionari în fiecare județ, dar în județul Brașov al colonelului Brădescu, au fost asasinați patru legionari, în afară de tragicul sfârșit al celor șapte legionari, care se aflau la Spitalul Militar Brașov.

J A N D A R M I I

Nici jandarmi nu s-au lăsat mai prejos. Începând cu anul 1933 și până la sfârșitul domniei lui Carol al II-lea, la 6 septembrie 1940, pe tot cuprinsul țării, jandarmii au fost principalii schingiuitori și ucigași ai legionarilor.

În special pe timpul propagandei electorale s-au pus cu trup și suflet în slujba politicianilor corupți, care vedeau în legionari principalii oponenți cu șanse mari de a câștiga simpatia maselor. Sute și sute de jandarmi s-au făcut vinovați de grave abuzuri și câțiva au plătit cu viața pentru crimele lor.

Ziarul UNIVERSUL, care era un ziar independent și nici pe departe pro-legionar, în ziua de miercuri 23 octombrie 1940 scrie textual:

„Anchetele crimelor oribile ale trecutului. Ucigașii din noaptea de 29-30 noiembrie și-au mărturisit cumplita ispravă... au fost audiați în acest scop și migălos pus la punct prin confruntări necruțătoare, plutonieri de jandarmi (scoși între timp din slujba pe care au necinstit-o), Sârbu Constantin (el l-a ucis pe Căpitan și a ajuns apoi, cu o ferocitate rareori întâlnită în analele crimei, la omorârea celorlalți legionari), Niță Gheorghe, Moiescu Vasile, Neacșu Crăciun, Toma Ilie (șoferul auto-camionului în care au fost purtați spre Tâncăbești, sortiți morții), Zăinescu N., Niculescu Gh., Bularda N. și Stanciuc Ion. Culpabilii au făcut mărturisiri complete, lămurind tot odată și „filiera” pe care s-au scurs ordinele de împușcare și suprimare ce li s-a dat”.

Dintre cei 14 jandarmi care au sugrumat pe Corneliu Codreanu și cei 13 Legionari, cinci au fost de două ori criminali și anume:

Sârbu Constantin, Niță Ștefan, Moiescu Vasile, Oancea Gheorghe și Crăciun Neacșu, care au luat parte și la

schingiuirea celor 9 legionari din echipa lui Miti Dumitrescu.

Pentru a demonstra cât de obiectiv sunt cei ce astăzi care încă mai regretă pe cei care au fost uciși la Jilava în noiembrie 1940, voi reda un articol grăitor.

În săptămânalul **POLIȚIA ROMÂNĂ** din 19 noiembrie 1992, sub titlul: *Politiști martiri*, apare un articol sub semnătura gen. maior (r) Ion Alexandru Munteanu, în care îi socotea martiri pe criminalii uciși la Jilava la 26-27 noiembrie 1940. Citez:

„La ora adevărului (care adevăr? n.n.), trebuie să facem precizările de rigoare și să arătăm că, aproape în totalitate, aceștia au fost polițiști sau jandarmi care au slujit în brigada anti - legionară din Ministerul de Interne”.

După dumnealui, dacă au slujit în brigada anti - legionară au avut dreptul să schingiuiască și să asasineze, fără judecată victimele, fiind o categoria aparte, proscrisă a societății. Ca fost slujitor al comunismului, nu mă miră că are o astfel de optică. Pentru semnatarul articolului, faptele se încadrează în morala după care s-a condus în viață și probabil a acționat în serviciu. În caz contrar nu le-ar lua apărarea cu atâta convingere. Și pentru a demonstra, dacă mai era nevoie, ce fel de adevăr apără, în încheierea articolului scrie:

„Nu putem trece mai departe înainte de a preciza că principalii autori ai asasinatelor au fost col. Zăvoianu - prefectul Poliției Capitale (executat la 28 iulie 1941 n.n.) și Dumitru Groza comandantul Corpului Muncitoresc Legionar. Acesta din urmă, agentul Moscovei, a fost infiltrat în Garda de Fier cu sarcină diversionistă. De notat că după rebeliunea legionară strivită de Mareșalul Antonescu în ianuarie 1941, el s-a refugiat în Uniunea Sovietică, unde i s-a pierdut urma.”

Pentru ca oricine să se convingă de „ora adevărului” susținut de gen. Munteanu, aduc următoarele precizări ce

pot fi oricând verificate.

Dumitru Groza, după 21 ianuarie 1941, s-a refugiat în Germania, unde a stat închis în diferite lagăre până la sfârșitul războiului și căderea regimului nazist. În 1945 se reîntoarce în țară. În anul 1951 justiția comunistă îi rejudecă procesul și, în urma declarației dată de Pavel Grimalschi, s-a dovedit că Dumitru Groza n-a avut nici un amestec în asasinatele de la Jilava, pentru care motiv i s-a anulat pedeapsa cu moartea dată, în contumacie, de regimul antonescian, fără însă a-l elibera din închisoare.

Astăzi Dumitru Groza trăiește (1992 n.n.), se află cu domiciliul în Ardeal, la Hațeg și nu „Undeva în Uniunea Sovietică” așa cum se afirmă în articol. În plus, la ora actuală, datorită grelelor încercări prin care a trecut în atâția ani de temniță și datorită vârstei înaintate, starea sănătății lui s-a degradat și aproape și-a pierdut vederea. În timp ce întreaga nomenclatură comunistă primește pensii consistente, el nu beneficiază de nici un ajutor din partea regimului nostru „democrat”. Orice comentariu cred că este de prisos!

CONSIDERAȚII FINALE

După cum am menționat la începutul prezentei încercări de a lămuri, după documente și mărturiile celor care au fost prezenți sau au luat parte la evenimente, mult discutata problemă a „crimelor de la Jilava”, comise de legionari, intenția mea nu a fost de a motiva sau legitima cele petrecute, ci doar de a arăta cine au fost „victimele” și foarte pe scurt o parte din faptele lor.

În concluzie, cele 64 de „victime” care în mod normal trebuiau să fie judecate conform legilor în vigoare la acea dată, au reprezentat doar o mică parte din cei ce trebuiau să fie judecați pentru crimele săvârșite. Nici unul din criminalii care au asasinat câte trei sau patru legionari în județele țării, expunând trei zile la răscruce de drum cadavrele celor împușcați, nu a fost condamnat. Dacă socotim în fiecare județ pe cel care a dat ordinul de execuție și pe jandarmii care l-au executat, constatăm că numărul acestor asasini este de câteva sute. După lovitura de stat a lui Antonescu din ianuarie 1941, aceștia n-au mai fost nici anchetați, nici judecați de Comisia Ministerului de Justiție, comisie ce a fost desființată după această dată. Au avut câștig de cauză cei ce se opuneau aplicării legii și pedepsirii vinovaților. Au învins forțele opuse care se opuneau stabilirii adevărului. Câtă asemănare cu cea ce se petrece și astăzi la noi, după Revoluție!

În schimb, după 22 ianuarie 1941, zeci de mii de așa ziși „rebeli” au fost judecați de Curțile Marțiale de pe tot cuprinsul țării, primind pedeapsa care de multe ori depășeau vârsta ce o aveau în acel moment. Un număr impresionant de elevi și studenți au primit nedrepte pedepse la mulți ani de închisoare, unii dintre ei executând, fără întrerupere, 23 de ani de temniță, până în 1964. De severele pedepse nu au scăpat nici fetele.

Pentru „crimele de la Jilava”, Curtea Marțială a Comandamentului Militar al Capitalei, secția a treia, având ca

președinte pe Lt. Col. Alexandru Petrescu, la 22 iulie 1941, a pronunțat 21 de pedepse cu moartea și 11 condamnări variind între muncă silnică pe viață și zece ani închisoare, cu pierderea unor drepturi între doi și opt ani (degradare civică și interdicție corecțională). Au fost achitate patru persoane. Graba cu care s-a desfășurat procesul și severitatea pedepselor demonstrează că regimul antonescian a căzut în aceeași culpă ca și dictatura carlistă, iar dorința de răzbunare este mai mult decât evidentă. Astfel, a fost condamnat la moarte și executat col. Zăvoianu, prefect al Poliției Capitalei, care nu a avut nici un amestec în „crimele de la Jilava”. Dacă Antonescu ar fi vrut să fie drept odată cu condamnarea celor implicați în asasinatele de la Jilava, ar fi trebuit să nu desființeze Comisia Ministerului de Justiție, formată din înalți magistrați, ce funcționa pentru pedepsirea crimelor săvârșite sub regimul carlist, permițând ca ea să-și continue activitatea. Nu a fost să fie așa, și mulți dintre ei au scăpat nepedepsiți. O bună parte dintre ei s-au pus, cu trup și suflet, în slujba comunismului.

Pentru a demonstra, dacă mai era nevoie, cele afirmate mai sus, voi arăta un fapt bine cunoscut. Președintele Completului de judecată care i-a condamnat pe cei vinovați și nevinovați în procesul Jilava, col. Magistrat Alexandru Petrescu, nu este altul decât vestitul gen. Petrescu care mai târziu avea să-l condamne la moarte pe Mareșalul Ion Antonescu, la muncă silnică pe viață pe Iuliu Maniu și mii și mii de luptători anticomuniști la milioane de ani închisoare. Nu au lipsit nici pedepsele cu moartea ce au fost executate.

După 23 august, au trecut cu arme și bagaje în slujba comunismului, a ajuns șeful Justiției Militare cu gradul de gen. și s-a pretat fără nici un scrupul, să calce peste cadavre numai ca să-și salveze viața și să scape de o pedeapsă bine meritată. Pe timpul regimului antonescian, a fost directorul gen. al închisorilor. În această calitate, când venea în inspecție la Aiud spunea legionarilor închiși de Antonescu: - „Bolșevicilor, ați vrut să dați țara pe mâna Rușilor; aici or să vă putrezească

oasele!" Același sinistru personaj condamna pe aceiași legionari, de data aceasta în numele comunismului acuzându-i de „slugi ale imperialismului american” . Ar putea exista o canalie mai dezgustătoare?

Este drept că până la urmă a scăpat nepedepsit, dar cu ce preț? Este poate singura excepție. Comuniștii nu au iertat pe nimeni, nici pe cel mai umil gardian de închisoare, care a avut nenorocul să-i fi păzit ca deținuți. Astăzi comuniștii cer consens național pentru crimele comise, fără ca vreunul dintre ei să dea dovadă de cea mai palidă părere de rău prin mărturisirea vinei lor. Nu mă îndoiesc că, dacă ar mai avea ocazia, s-ar arunca cu aceea ferocitate asupra indezirabililor, săvârșind aceleași odioase fapte.

Am încercat să rup tăcerea care s-a înscăunat și să prezint o parte din evenimentele consumate în perioada amintită. Dacă s-ar cunoaște adevărul, opinia publică ar putea constata că victimele n-au fost numai cei regretați astăzi, ci și sutele și miile de români schingiuiți și asasinați în chip bestial de aceste „victime”.

În prefața sa, domnul Neagoe lasă să se înțeleagă că cei asasinați la Jilava, în număr de 64 „foști demnitari de Stat, guvernamentali, judecătorești, administrativi, militari”, au fost niște îngerași total nevinovați, iar cei care au recurs la brutalul și ilegalul gest au fost niște criminali de rând. Fostele victime ale acestor ucigași, care timp de aproape 10 ani au săvârșit fapte ce-i scot din rândul oamenilor, sunt acum „ucigași”, iar criminalii „victime”.

În orice împrejurare și oricând, pedepsirea fără judecată legală este crimă și indiferent cine ar săvârși-o este vinovat.

Tocmai că aceste abuzuri și ilegalități să nu se mai repete este necesar să se cunoască întregul adevăr, deoarece cei care au început seria fărădelegilor sunt tocmai „victimele” domnului Neagoe. Cine are interesul ca adevărul istoric să nu fie cunoscut în întregime?

CUPRINS

PREFAȚĂ	3
INTRODUCERE.....	5
DIN FAPTELE VICTIMELOR".....	9
SCURTE BIOGRAFII.....	32
CONSIDERAȚII FINALE.....	67